HALKIN SESİ

23 ARALIK 1975

250 kuruş

36

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İBRAHİM GÜZELCE

AHMET KAÇMAZ

BEHİCE BORAN

REVİZYONİSTLER ÖĞRETMEN MÜCADELESİNİ ARKADAN HANÇERLEDİ

FABRİKADAN KÖYDEN

BİLECİK'TE HAŞHAŞ MİTİNGİ YAPILDI

30 Kasım Pazar günü Bilecik'in Söğüt ilçesinde haşhaş ekiminin yasaklanmasını ve kaçak haşhaş ektikleri gerekçesiyle 16 ailenin 20'şer ay hapis ve 3000'er lira para cezasına çarptırılmalarını protesto etmek için bir miting yapıldı. Kaçak haşhaş ektikleri gerekçesiyle yargılanan Gündüzbey köylüleri kadınıyla çocuğuyla mitinge gelmişlerdi. Çaltı köyü, Küre köyü, Oluklar köyü ve civar köyler de yürüdüler. Bilecek Kültür Derneği, Eskişehir Gençlik Derneği, Eskişehir Demokratik Orta Öğrenim Derneği, Bursa Yüksek Öğrenim Kültür Derneği, Yenişehir Kültür Derneği, Söğüt Kültür Derneği, Bursa Halkevi, Bilecik TÖB-DER şubesi, Eskişehir TÖB-Der şubesi, Bursa Çağdaş Metal-İş Sendikası, DİSK Gıda-İş Bilecik Şubesi, Köy YSE-İş Bilecek şubesi mitinge katıldılar.

Konuşmacılar mitingin emperyalizme ve faşizme karşı yapıldığını, emperyalist bir ülkenin menfaatleri için Türkiye köylüsünün haşhaş ekmesinin yasaklanamayacağını söylediler. Halk, «Haşhaş Ekeceğiz, Üsleri Sökeceğiz», «Bağımsız Bloksuz Türkiye», «Kahrolsun Faşizm», «Katil İktidar» sloganlarını haykırdı.

Şehit devrimciler için saygı duruşunda bulunup, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele andı içildikten sonra miting sona erdi.

• DEWİLUX'DE DİRENİŞ

Dewilux Boya Fabrikasında iş güvenliğinin olmaması ve işçilere hakaret edilmesi sebebiyle 213 işçi direnişe geçmiştir. Direniş sürerken patron 40 işçinin işine son vermiş ve kanunsuz bir şekilde lokavt ilan etmiştir. İzmir Bölge Çalışma müdürlüğü de işverenin lokavtının kanunsuz olduğunu açıklamıştır.

İşçiler kendilerine hakaret edilmesine son verilinceye ve işten atılan 40 arkadaşları işe geri alınıncaya kadar direnişlerini sürdüreceklerini açıklamışlardır.

BEYKOZ SÜMERKANK FABRİKASI İŞÇİLERİ YÜRÜYÜŞ YAPTI

45 gün süren toplu iş görüşmelerinden bir netice alınmadığı için Sümerbank Beykoz Deri ve Kundura fabrikasında çalışan 1830 işçi 28 Kasım günü direnişe geçmişlerdi. Bu arada patron 19 işçiyi de işlerinden atmıştır.

Grevdeki 1830 işçi direnişlerinin 14. günü fabrika önünden Paşabahça'ye kadar süren bir yürüyüş yapmışlardır. Halkın büyük desteğini sağlayan yürüyüşte işçiler patronun tutumunu protesto eden pankartlar taşımışlardır.

• ŞAHSUVAR'DA DİRENİŞ DEVAM EDİYOR

Sendika seçme özgürlüğü ve işten atılan arkadaşlarının geri alınması için direnişe geçen Şahsuvar işçileri adına sarı Metal-İş anlaşmazlıkların çözüldüğünü, işçiler adına patronla görüşmelere başladıklarını iddia etmiştir. Ancak işçiler sarı Metal-İş'in kendilerini temsil edemeyeceğini ve ancak 12 işçi adına patronla görüştüğünü, direnişlerinin sürdüğünü açıklamışlardır. Şahsuvar işçileri sarı Metal-İş zincirini kırarak Çağdaş Metal-İş sendikasına geçmek için mücadele etmektedirler.

• 80 BARSAK-DERİ İŞÇİSİ DİRENİŞE BAŞLADI

Aziz Turan adında bir patronun Eyüp ve Sütlüce Karaağaç Kurumlarındaki bağırsak işleme yerinde ve Muis Biçerer'e ait bağırsak işleme yerinde çalışan 80 işçi 9 Aralık günü direnişe geçmişlerdir. Bağırsak işlemesinin yapıldığı yerler hayvanların bile barınamayacağı kadar kötü olup işçiler çok düşük ücretle çalıştırılmaktadırlar. Ayrıca hayvan kesiminin az olduğu mevsimlerde patronlar işçileri tazminatsız olarak işten atmakta, mevsimlik işçi muamelesi yapmaktadır. Son olarak 8 işçinin de işten atılmaları üzerine bağırsak işçileri direnişe başlamışlardır.

• SOSYAL - EMPERYALİST UŞAKLARI UŞAKLARI YALANDAN MEDET UMUYOR

Maden-İş Sendikası, Haber Ajansı (Ma-Ha)nın 20. Aralık tarihli bülteninde devrimcileri karalamak amacıyla uydurulmuş bir haber yer aldı. Aynı haber, Maden-İş dergisinin 66. sayısında da tekrarlandı. Rus uşağı sendika ağalarının iftirası şöyle: Pancar-Motor işçilerinin direnişinin «zaferini hazmedemeyen Maocu bir grup» fabrika önünde polisi, işçilere saldırtmak için tahrik etmiş. Bu arada polis bu gruptan önde görünen birini yakalamış ve dövmeye başlamış. Dövülen şahıs, «ben polisim, bana vurmayın» diye bağırarak polislerin elinden kurtulmuş.

Bu iftiranın kaynağı ve aletinin, Maden-İş 1. Şube temsilcisi **Murat Tokmak** olduğu haberde belirtiliyor.

Murat Tokmak'ın anlattığı olayın gerçekle en küçük bir ilgisi yoktur. Maden-İş yöneticileri Pancar-Motor işçilerinin direnişini bastırmak için başından beri çaba harcamıştır. Bizzat Murat Tokmak işçilerle toplantılar yaparak onların morallerini kırmaya ve birliklerini parçalamaya çalışmıştır. Devrimciler ise Pancer-Motor işçilerinin mücadelesini başından itibaren kararlılıkla desteklemişlerdir. Hatta Petkim-İş sendikasının Fatih şubesinde yapılan bir toplantıda Murat Tokmak'ın bozguncu çabalarına karşı işçilerle birlikte mücadele etmişlerdir.

İftira sahibi Murat Tokmak, geçmişte devrimcilere yakınlık duymuş fakat, faşizmin baskı ve ceza tehdidine göğüs geremeyerek teslim olmuş bir dönektir. Faşistler tarafından, serbest bırakılarak mükafatlandırılan Murat Tokmak, Rus uşağı sendika ağaları tarafından da bölge temsilcisi yapılarak mükafatlandırılmıştır. Şimdi o, devrimcileri ihbar ederek ve işçi sınıfının mücadelesine karşı bozgunculuk yaparak faşistlere ve Rus uşaklarına iki taraflı hizmetlerine devam etmektedir. İşte devrimcilere yönelttiği iftira bu nimetin bir parçasıdır.

ZINDANLAR BOŞALSIN

TİİKP DAVASINDA SANIKLAR SALDIRIYA UĞRADI

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesince yargılanan TİİKP davası sanıkları, 11 Aralık günü mahkemeye bir dilekçe vererek «Haklarındaki Güvenlik Mahkemesi kararının hükümsüz olacağını» bildirmişler ve Devlet Güvenlik Mahkemesini protesto etmişlerdir. Bunun üzerine salonda bulunan 50 jandarma 9 sanığın üzerine saldırmış, kıyasıya vurmuştur. Mahkeme başkanı el kol hareketleriyle saldırıyı yönetmiştir. Sanıklar sürüklenerek mahkeme salonundan dışarı çıkarılmışlardır. Bu arada sanıkların yakınları evlatlarının dövülmelerini engellemek için jandarmalara müdahale etmişlerdir. Sanıklardan birinin annesi, savcıya giderek yapılanları durdurmasını, bunun kanunsuz bir iş olduğunu söylediği zaman, «Çık dışarı, çok konuşma» cevabını almıştır. Daha sonra bu anne ve bir avukat sanıkların dövülmesine karşı çıktıkları için savcılıkça alıkonulmuşlardır.

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi aynı davayı daha önce Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesine yollamış, fakat Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi bu davaya bakmayı reddederek, geri çevirmişti. İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi şimdi de davayı Ağır Ceza Mahkemesine devretmek istemektedir. Tamamen kanunsuzluğa batmış olan Devlet Güvenlik Mahkemelerinde hakimler davalara bakmak istememekte ve sorumluluğu üstlerinden atmaya çalışmaktadırlar.

Anayasaya aykırı olarak faaliyetine devam eden Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı tepki giderek genişlemektedir. Çeşitli cezaevlerindeki tutukluların açlık grevinden sonra, Burdur CHP Milletvekili Ali Sanlı meclise bir soru önergesi vererek Devlet Güvenlik Mahkemelerinin faaliyetine derhal son verilmesini istemiştir. Ankara Devlet Güvenlik mahkemesi savcılarından Osman Nuri Karateke, **Cumhuriyet** gazetesine yazdığı bir makalesinde, kuruluş yasası Anayasaya aykırı olan Devlet Güvenlik Mahkemelerinin tekrar kurulması için girişilen çabalara karşı çıkmıştır.

Adana Devlet Güvenlik Mahkemesi. Devlet Güvenlik Mahkemelerinin iptal edildiğini ve 1 yıllık sürenin yeni bir kanun hazırlanması için tanındığını söyleyerek yargılamaları durdurmuştur. Bütün mahkemeler Adana Devlet Güvenlik Mahkemesinin bu olumlu tavrını örnek almalıdır.

Tutuklu ve Mahkumlarla Dayanışma Derneği (TUMAD-DER) bir bildiri yayınlayarak Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı bütün demokrat ve yurtseverleri mücadeleye çağırmıştır.

ÖMER ÖZERTURGUT DURUŞMADAN ÇIKARILDI

Almanya'da tutuklu bulunan yurtseverlerin mahkemesi devam etmekte, faşist hakim Türkiyeli yurtseverleri mahkum edebilmek için her türlü kanunsuzluğu yapmaktadır.

Türkiyeli yurtseverleri savunan avukatlar hakkında hakaret ve benzeri sebepler ileri sürülerek dava açılmaktadır.

Şimdiye kadar yurtseverler mahkemede yaptıkları savunmalardan dolayı defalarca, haftalar ve aylar boyu süren duruşmalardan men cezasına çarptırılmışlardır.

Son olarak Ömer Özerturgut sorduğu sorularla şahitleri zor durumda bırakınca ve mahkemenin taraf tuttuğunu ortaya çıkarınca, hakim Someskeoy, Ömer Özerturgut'un 17/11/1975 ile 25/11/1975 tarihleri arasındaki duruşmalara girmesini yasakladı. Buna gerekçe olarak da hakim şu iddiayı ortaya atıyor: Ömer Özerturgut meseleyi başka yöne çevirmek istemiş ve bu yüzden de davaya katılanlara hakaret etmiş.

Oysa hakimin burada anlattığı olay tam tersidir. Ömer Özerturgut mahkeme tarafından tayin edilen avukatın «Ruhi durumu iyi olmadığı için sanığın duruşmalara katılamayacağı» şeklindeki dilekçesini protesto etmiş ve bunun kendisini aşağılamak amacı taşıdığını söylemiştir. Hakim Ömer Özerturgut'un bu sözlerini suç saymaktadır. Avukatın dilekçesi bilirkişi tarafından reddedildiği halde, hakim duruşmalara girmeme cezası vermiştir.

Almanya'da tutuklu bulunan Ömer Özerturgut, Hatice Yurttaş ve Mustafa Tutkun'la dayanışmamızı güçlendirelim. Serbest bırakılmaları için topladığımız imzaları mahkeme masrafları için toplanan bağışları Almanya'da Tutuklu bulunan Türkiyelilerle Dayanışma Komitesine gönderelim.

Komitenin adresi:
P.K. 12 Emirgan - İSTANBUL

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ
• Sahibi: İLKER SUMERKAN
• Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
• Yonetim Yeri: Catalçeşme Sok. 48/11 Cağaloğlu - İstanbul
• Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
• Baskı: ARPAZ MAT.
• Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125, Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200, Altı aylık 100 TL.
• İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı: Çerçevesi 100 TL.
• İstanbul Dağıtımı: FUAT BUTE
• Türkiye dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM

REVİZYONİSTLER ÖĞRETMEN MÜCADELESİNİ ARKADAN HANÇERLEDİ

6 Aralıkta yapılacağı çok önceden ilan edilen TÖB-DER miting ve yürüyüşleri faşistler ve revizyonistler tarafından önlendi.

Ezilen, sürülen, horlanan onbinlerce öğretmen en doğal haklarını, yani miting yaparak faşist baskıları protesto etme haklarını kullanmak istiyorlardı. Bütün emekçi halk, yurtseverler ve devrimciler, öğretmen kitlesinin mücadelesini yürekten destekliyordu. Halk, toplantı alanlarını doldurmak üzere coşkunlukla hazırlanıyordu. TÖB-DER miting ve yürüyüşleri, faşist saldırıların yoğunlaştığı şartlarda daha da büyük bir anlam kazanmıştı. TÖB-DER mitingleri, faşist saldırılara karşı halkın yükselen tepkisinin bir ifadesi olacaktı.

FAŞİZME KİM GEÇİT VERDİ?

Faşistler, halkın yükselen tepkisinden ve öğretmenlerin kitleler halinde mücadeleye atılmasından korkuya kapıldılar. Bu miting ve yürüyüşleri önlemek için her çareye başvurdular. Sıkıyönetim tehditleri savurdular. Ortalığa korku salmaya çalıştılar. En sonunda İçişleri Bakanı Oğuzhan Asiltürk, tam bir kanunsuzluğa batarak, miting ve yürüyüşler yapıldığı taktirde TÖB-DER'i kapatacağı tehdidinde bulundu. Tam bu zor anda, faşistlerin imdadına yine revizyonistler yetiştiler ve faşistlerin tehditlerini bahane ederek TÖB-DER'in mitinglerinin önlenmesini sağladılar.

Revizyonistler, TÖB-DER miting ve yürüyüşlerinin gerçekten anti-emperyalist ve anti-faşist bir halk hareketi şeklinde gelişmesini önlemek ve eylemi baltalamak için daha başından her türlü haince faaliyete girişmişlerdi. Revizyonistler, TÖB-DER mitinglerini yürekten destekleyen devrimci ve yurtsever kuruluşları tecrit etmeye çalıştılar. Halkın taleplerini dile getiren bütün sloganları yasaklamaya kalkıştılar. Devrimcilerle birlikte hareket eden ve revizyonistlerin baskılarına boyun eğmeyen TÖB-DER İzmir Şubesinin mitingini baltalamak için gazetelerde ilanlar yayınladılar. DİSK Genel Sekreteri sosyal-emperyalist uşağı İbrahim Güzelce, mitinglere iki gün kala bütün DİSK örgütüne bir genelge yollayarak, TÖB-DER mitinglerini desteklemeyi yasakladı. TSİP revizyonistleri, İzmir'deki mitingin yapılmasına bir saat kala Tertip Komitesindeki bir kaç adamını istifa ettirerek faşistlerle yaptıkları işbirliğini açıkça ilan ettiler.

Öte yandan CHP de bir genelge yayınlayarak CHP'li yurtseverlerin TÖB-DER mitinglerine katılmalarını yasakladı. CHP yöneticileri bununla da kalmayarak, öğretmen mitinglerini önleme heyetleri kurdular. Böylece reformcu CHP yöneticileri, 12 Mart faşistleriyle uzlaşma ve halkın mücadelesini bastırma politikalarını bir kere daha ortaya koymuş oldular.

TÖB-DER yöneticileri ise, halkın davasına sıkı bir şekilde sarılmadılar. Öğretmen kitlesine ve halka güvenerek faşist tehditleri boşa çıkaracakları ve halkın demokratik haklarını sonuna kadar kullanmakta diretecekleri yerde, revizyonistlerin «titreme» siyasetini benimsediler. TÖB-DER yöneticileri, aslında kanunsuz olduğunu kendilerinin de defalarca açıkladıkları, örgütün kapatılması tehdidine boyun eğdiler. TÖB-DER yöneticileri, başlıca işi öğretmenlerin hakkını savunmak olan bu büyük kitle örgütünü bir korkuluk durumuna düşürdüler, «faşizme geçit» verdiler.

REVİZYONİST DELİ SAÇMALARI

Revizyonistler, grev kırıcı yüzlerini gizleyebilmek için bin dereden su getiriyorlar. Onlar, halkı, faşistlerin tehditlerinin gerçek olduğuna inandırmaya çalışıyorlar. Revizyonistler, artık halkın mücadelesine «provokasyon» adını takmışlardır. Halkın yararına ne olursa ona «provokasyon» demektedirler.

Revizyonist dönekler, halkı devrimci bir hareketten vazgeçirebilmek ve faşizmin köleliğini kabul etmesini sağlayabilmek için yeni bir yöntem icat ettiklerini sanıyorlar. Onlar, halkın yararına olan herşeyin faşistler tarafından istenen şeyler olduğunu ileri sürerek halkı mücadeleden vazgeçirmeye çalışıyorlar. TSİP revizyonistleri, faşist MC İktidarının «asayişi kurmak için asayişi bozduğunu» ilan ediyorlar. Kitle dergisi aynen şöyle yazıyor:

«Hükümet 'asayişi yeniden tesis' edip 'gücünü' ispat etmek istiyor... Güçsüz Hükümet gücünü nasıl ispat edecek? Asayişi 'yeniden' 'tesis' ederek. Asayişin yeniden tesis edilmesi için önce bozulması gerek.» (Kitle, sayı: 87)

İşte bu deli saçması iddiaların ardından revizyonistlerin karşı-devrimci taktikleri hemen sırıtıyor: «Mademki, hükümet asayişi bozmak istiyor, öyleyse biz asayişi korumalıyız. Yani halkın mücadelesini bastırmak için elimizden gelen herşeyi yapmalı, herkesin uslu durmasını sağlamalıyız. Yoksa provokasyona gelmiş oluruz.»

TİP revizyonistleri ise, Hükümetin ortalığı «kana bulamak» için TÖB-DER mitinglerinin yapılmasını istediğini iddia ediyor. Yürüyüş dergisi şöyle diyor:

«Asiltürk bir gün sonra TÖB-DER'i, toplantıları yaptıkları taktirde kapatmakla tehdit edecek, tahrik unsurunu kullanarak toplantıların yapılmasına çalışacaktı.» (Yürüyüş, sayı: 35)

Yani, mitingleri engellemek için her türlü baskıyı yapan Asiltürk, aslında mitinglerin yapılmasını istiyormuş! Revizyonistlere göre bu durumda, toplantıları yapmak İçişleri Bakanının «oyununa gelmek» yani «provokasyona kapılmak» olacaktı. Revizyonistlerin görevi de hemen burada başlıyor: «Mademki, İçişleri Bakanı TÖB-DER mitinglerinin yapılmasını istiyor, öyleyse bize düşen görev TÖB-DER mitinglerini baltalamak ve önlemek için her türlü faaliyeti göstermektir.»

Revizyonistler, TÖB-DER mitinglerini baltalayabilmek için koro halinde «sıkıyönetimin geleceği» şarkısını söylediler. Böylece halkın da kendileri gibi titreyeceğini sandılar. Ve TÖB-DER'in mücadelesini bastırarak «sıkıyönetimi önleyen kahramanlar» havasına büründüler.

FAŞİST TEHDİDİ KARARLI BİR MÜCADELE İLE KIRABİLİRİZ

Revizyonistlerin grev kırıcılıklarına gösterdikleri gerekçelerin hiç biri geçerli değildir.

Revizyonistlerin iddialarının aksine, faşist MC iktidarının halkın yükselen mücadelesini bastırmaktan ve yaprağın bile kıpırdamadığı bir ortam yaratmaktan başka bir isteği yoktur. Faşistler buhran ve gerileme içindedirler. Altlarındaki zemin devamlı olarak kaymaktadır. Faşistlerin buhranını derinleştiren ve halkın saflarını sıklaştıran, kitle mücadeleleridir. Faşistler, bu mücadeleleri önlemeyi bugünkü en önemli görevleri saymaktadırlar. 12 Mart Generallerinin de MC faşistlerinin de bütün çabası bu noktada toplanmaktadır. İşte, revizyonistler tam bu noktada faşistlerin imdadına yetişmektedirler.

Revizyonistlerin iddialarının aksine, hükümet TÖB-DER mitinglerinin yapılmasını değil, yapılmamasını istiyordu. Bunun için de elinden geleni ardına koymadı. Çünkü TÖB-DER mitingleri de halkın yükselen mücadelesinin bir parçasıydı ve faşist iktidarın kitleler önünde gittikçe daha fazla tecrit olmasına hizmet ediyordu. Faşistlerin TÖB-DER mitinglerinin yapılmamasından ne büyük sevinç duyduklarını görmek için sağcı basına bir göz atmak yeter.

Revizyonistlerin «sıkıyönetimi önledikleri» iddiası da tam bir yalandır. Sıkıyönetim, Hükümetin, mücadeleyi durdurmak amacıyla ortaya attığı bir tehditti. Bugünkü durumda Sıkıyönetimin ilan edilmesi için gerekli şartlar yoktur. Böyle olduğu içindir ki, faşist kampın içinde dahi bu konuda şiddetli anlaşmazlıklar çıkmıştır. Faşist eğilimin başını çeken 12 Mart Generalleri «soğukkanlı» olmak gerektiğinden söz ederek sıkıyönetim şartları olmadığını ifade etmişlerdir. Öte yandan bu konuda MC Hükümeti de ikiye ayrılmıştır ve hükümetin bir kanadı sıkıyönetimin şartları olmadığını ileri sürerek karşı çıkmışlardır. Kaldı ki, sıkıyönetim tehditlerini de boşa çıkarmanın yolu faşistlerin önünde boyun eğmek değil, mücadeleyle halkı seferber etmektir. Yoksa sıkıyönetim ilan edilmeden, kendimizi gönüllü olarak «sıkıyönetim» altına sokmak değil. Faşistler gerilemelerinin son noktasına geldiklerinde sıkıyönetim de ilan edebilirler, ama yapılması gereken bu durumda da kitle mücadelelerini bastırmak değil, faşizme karşı daha kararlı bir şekilde kitle mücadelelerini yükseltmektir.

TÖB-DER mitingleri ve yürüyüşlerine karşı çeşitli parti ve akımların takındığı tavır, halka ve yurtseverlere bir çok gerçeği bir kere daha gösterdi.Bütün halk bir kere daha gördü ki, revizyonistler faşistlerin suç ortaklarıdır. Faşistler de sosyal-faşistler de halkın mücadelesinin can düşmanlarıdır. Faşistler halka saldırırken, revizyonistler mücadeleyi arkadan hançerlemektedirler. Faşistler de, sosyal faşistler de halkı, her türlü baskı ve zulme «sabırla» boyun eğen köleler haline getirmek istemektedirler. Revizyonistler, emekçi kitlelerin siyaset sahnesine çıkmalarından en az faşistler kadar korkmaktadırlar. Çünkü faşizmin de sosyal-faşizmin de hakimiyeti, boyun eğmiş kitlelerin sömürülmesine ve ezilmesine dayanıyor.

Bir kere daha gördük ki, kitle mücadelesini yükseltebilmek ancak iki süper devletin işbirlikçisi olan faşistlere ve sosyal faşistlere karşı göğüs göğüse bir mücadele ile mümkündür.

Yine bir kere daha gördük ki, CHP reformculuğu, halkın faşizme ve revizyonizme karşı mücadelesini pasifleştirmekte, teslimiyete sürüklemektedir. Halkın saflarında reformculuğun teslimiyetçi eğilimlerini kırmadan mücadeleyi daha ilerilere götürmek mümkün değildir.

Öğretmenler! Faşistlere ve revizyonistlere karşı mücadele edelim

1968 Ogretmen Miting

TÖB-DER MİTİNGLERİNİ BALTALAYANLAR

İÇİŞLERİ BAKANI OĞUZHAN ASİLTÜRK

«Aksine hareket edildiği taktirde İller İdaresi Kanununun ve Dernekler Kanununun ihlalinden dolayı gerekli kanuni kovuşturma yapılacak ve dernek faaliyetten men edilecektir. Kaldı ki her bakımdan çok huzur ve sukûna ihtiyaç duyulan şu günlerde vatansever, mesuliyet duygusuna sahip değerli Türk öğretmeninin bu kanun suz eyleme itibar etmiyeceğine inanıyorum.»

İÇİŞLERİ BAKANI
OĞUZHAN ASILTÜRK
5.12.1975

DİSK GENEL SEKRETERİ İBRAHİM GÜZELCE

«Ülkemizde son günlerde cereyan etmekte olan olaylar nedeniyle içinde bulunduğumuz kritik dönem dikkate alınarak yeni bir talimata kadar DİSK ve DİSK'e bağlı üye sendikalar olarak DİSK dışındaki hiçbir örgütle yürüyüş, miting veya çeşitli ne denlerle yapılan kapalı salon toplantılarına katılma ve ya bu gibi eylemleri destekleme biçiminde ilişki kurulmamasına ve bu konuda özel likle gerekli titizliğin gösterilmesine yürütme kurulumu zun 3.12.1975 günlü toplantısında karar verilmiştir.»

İbrahim Güzelce
DİSK Genel Sekreteri
4.12.1975

GAZETEYE VERİLEN BİR İLAN ÜYELERİMİZE DUYURU

«TÖB-DER'in bugün düzenlemiş olduğu miting ve yürüyüşlerin, genel olarak bütün amaçlarını ve öğretmen kitlesinin tüm demokratik taleplerini sonuna kadar des tekliyoruz. Ancak, TÖB-DER İzmir Şubesinin bu demokratik kitle eylemi için sürdür düğümüz ortak çalışmalarda alınan kararları reddederek, TÖB-DER Genel Merkezine de ters düşmesi nedeniyle, İzmir'deki yürüyüş ve mitinge katılmayacağımızı tüm üyelerimize duyururuz.»

TÜTED İZMİR ŞUBESİ
TÜS-DER İZMİR ŞUBESİ
TABİBLER ODASI İZMİR ŞUBESİ
MÜHENDİS VE MİMAR ODALARI İZMİR ŞUBELERİ.

CHP GENEL SEKRETERİ ORHAN EYÜBOĞLU

«Bütün partililerimiz, genel sekreterliğin bilgi ve onayı olmadan, parti dışı herhangi bir kuruluşla ne biçimde olursa olsun ortak hiçbir harekette kesinlikle bulunmayacaklardır. Onay almadan miting tertiplemeyeceklerdir. Başka kuruluşların düzenleyecekleri miting ve toplantılara katılmayacaklardır...»

ORHAN EYÜBOĞLU
CHP GENEL SEKRETERİ
3.12.1975

FAŞİSTLERİN SEVİNCİ

TERCÜMAN

YERİNDE BİR KARAR

«İç barışa ve milli birliğe her zamandan daha fazla ihtiyaç duyduğumuz bir dönemde, TÖB-DER bir kere daha suçsüstü yakalanmıştır. Yedi ilde yapılmak istenen yürüyüşle gergin olan mevcut ortamın daha da yay gınlaştırılmasına imkan hazırlanacak, böylece anarşi desteklenecekti. Ama, hükümetin yerinde müdahalesi ve yürüyüşleri yasaklaması, muhtemel kanlı olayları, cana, mala yönelecek tahripleri önlemiştir.

Bu olay aynı zamanda bir gerçeği daha aydınlatmıştır. Demek ki, anında müdahale ile muhtemel olaylar, hukuk devleti anlayışıyla, kanun yo luyla ve idari tedbirlerle önlenebilmektedir. Geç de olsa, bu tutumun benimsenmesi, mevcut yasaların müsamaha edilmeden cesaretle kullanılması, devletin birlik ve bütünlüğünden yana olanlara güven vermiştir.»

7.12.1975

DEVLET

«İçişleri Bakanının bu genelgesi, hükümetin anarşik hareketlere karşı almaya başladığı kararlı tavrı yansıttığı için kamuoyunda memnuniyetle karşılanmıştır. Türk milliyetçilerinin günlerden beri, kanunları tatbike ve anarşi mihraklarıyla mücadeleye ça ğırdığı İçişleri Bakanı da nihayet bu istekler doğrultusun da icraata geçmiş bulunmaktadır.»

8.12.1975

VE HALKIN TUTUMU

● «TÖB-DER Biga Şubesi Baş kanı Fikret Özben, Bayramiç İlçesinde düzenlenen öğretmen kıyımını protesto yürüyüşünde yaptığı konuşmada «hükümet, devlet ve rejim aleyhtarı» sözler söylediği gerekçesiyle Çanakkale Valisi Babür Ünal tarafından açığa alınmış, bu arada Biga'daki yürüyüşe katılan 130 öğretmen hakkında, valilikçe soruşturma açılmıştır.»

Cumhuriyet, 12.12.1975

● «Samsun'da dün TÖB-DER tarafından yapılacağı bildirilen ancak sonra iptal edilen mitingin iptal edilişini ve yasaklanmasını protesto etmek isteyen TÖB-DER'li bir grup öğretmen ve Dev-Genç Karadeniz Genel Merkezi üyesi bir grup genç Samsun valiliği önüne siyah bir çelenk bırakmışlardır. 11 Öğretmen gözaltına alınmıştır.»

● «Saruhan'lı İlçesinin üç öğretmenin görevlerinden alınarak başka yerlere atanmaları üzerine dün Saruhanlı halkı bir gösteri yürüyüşü düzenleyerek durumu protsto etmişlerdir...»

● «Önceki gün yapılması kararlaştırılan ancak izin verilmediği için ertelenen «kıyımları, hayat pahalılığını ve faşist baskıları protesto» mitingine izin verilmediği için MC hükümetini kınayan TÖB-DER İstanbul Şubesinden bir grup, ellerinde «katil iktidar», «hak verilmez alınır», «faşist baskılara son» yazılı pankartlar olduğu halde dün saat 11.30 da Milli Eğitim Müdürlüğü önüne gelmişlerdir.»

Yeni Ortam, 8.12.1975

● Biz aşağıdaki kuruluşlar olarak TÖB-DER Genel Merkezi'nin Türkiye çapındaki 6 Aralık miting ve yürüyüşleri iptal kararını şiddetle kınıyoruz.

Faşist MC hükümetinin İçişleri Bakanı 5 Aralık 1975 günü radyodan TÖB-DER miting lerinin kanunsuz olduğunu ilân etti ve bütün öğretmen kitlesine gözdağı vermeye çalıştı. Bunun hemen ardından TÖB-DER'in revizyonist yöneticileri miting ve yürüyüşleri iptal ettiklerini açıkladılar. İzmir Şubesi ise yurtsever bir karar alarak mitingi yapacağını bildirdi. Ancak Tertip Komitesi'ndeki TSİP'liler komi teden çekilerek mitingin yapılmasını engellediler

TÖB-DER'in revizyonist yöneticileri yüzbinlerce yurtsever öğretmenin faşizme karşı mücadelesini hangi hakla engellemeye kalkmışlardır?

Bu karar TSİP ve TİP re-

FAŞİSTLERİ ve REVİZYONİSTLERİ TİTRETEN HALKIN MÜCADELESİDİR

Revizyonist sıkıyönetim, faşist sıkıyönetimden önce geldi. TİP'in «Yürüyüş» dergisi başta olmak üzere bütün revizyonist yayın organları bu sıkıyönetim bildirileriyle dolup taşıyor. Revizyonistler kitleleri faşist terörle tehdit ediyorlar ve «uslu durulmasını» istiyorlar.

Faşistler kitle mücadelesini daima küçük bir «kışkırtıcı azınlığın» eseri olarak göstermeye gayret ederler. Onlar bu «azınlığa» «beynelmilel komünizmin ajanları» adını takmaktadırlar. Revizyonistler, kitlelerin küçük bir «azınlık» tarafından «kışkırtıldığı» noktasında faşistlerle aynı görüştedirler. Revizyonistler, kitlelere önderlik eden devrimcileri «Maocu ve goşist gurupçuklar» ve «provokatörler» diye adlandırıyorlar. Son zamanlarda hiç bir kitle mücadelesi yok ki, faşistler tarafından «beynelmilel komünizmin kışkırtması» olarak gösterilmesin ve aynı şekilde revizyonistler tarafından «provokasyonla» damgalanmasın.

Revizyonistlerin de faşistlerin de mantığı aynıdır. Her iki mihrak da kitleleri, ensesine vurulup lokmaları alınacak bir sürü olarak görmektedirler. Her ikisi de, karşılarında mücadele eden kitleleri gördükleri zaman korkudan titreyip «aldatılmış kalabalıklardan» söz etmektedirler.

Revizyonist «provokasyon» teorisi faşistlerin hizmetindedir. Revizyonistler, kitle mücadelesini «provokasyon» ilan ederek, hakim sınıfların herşeye muktedir olduklarını inancını yayıyorlar. Revizyonistlere göre, hakim sınıflar, kendi ajanları vasıtasıyla her kitle mücadelesine hakim olabiliyorlar. Hatta sonradan ezmek için bizzat kendileri kitle mücadeleleri düzenliyorlar. Yani revizyonistlere göre, faşistler o kadar kuvvetli, halk o kadar zayıf ve bilinçsizdir ki, faşistler halkla istedikleri gibi oynayabilmektedirler.

Revizyonistlere kalırsa hakim sınıfların düzeninin yıkılabileceğini söylemek «Maocuların uydurdukları bir aldatmacadır ve kitleleri kırdırmaya yarar». Öyleyse mücadele etmek boşunadır, sömürü ve zulme kuzu kuzu boyun eğmekten başka çare yoktur. Faşistlerin saldırarak, işkence ederek, ispatlamaya çalıştıkları da bundan başka bir şey değildir. Ve işte bu yüzden revizyonistler gerçek provokatörlerdir.

Revizyonistlerin bütün propagandası, halkla önderlerini birbirinden koparatmak, kitlelerde önderlerine karşı güvensizlik doğurmak noktasında toplanmıştır. Kitleleri mücadeleye seferber eden devrimciler «provokatör» adını takmalarının sebebi budur. Faşistlerin de bütün güçleriyle ispatlamaya çalıştıkları bu değil midir? Onlar da, işçilere ve köylülere en ağır işkenceleri yaparken, devrimcilerin kendilerini kandırdıkları, yarı yolda bırakacakları, dışardan emir aldıkları propagandasını yapmıyorlar mı?

Faşistler de sosyal-emperyalistler de halkımızın can düşmanıdırlar.

vizyonistlerinin nasıl Amerikancı faşistlerle kolkola gezdiğinin ifadesidir.

Bizler faşizmi yıkacak tek gücün halkın mücadelesi olduğuna inanıyoruz.

Halkımız bütün bunların hesabını TİP ve TSİP revizyonistlerinden soracaktır.

Basına açıklama
10.12.1975

MEM-DER İzmir Şubesi
İZDİB (İzmir Devrimci İşçiler Birliği)
Ege DGB (Ege Devrimci Gençler Birliği)
Şemikler Halk Birliği
Şirinyer Halkevi

AMERİKA'YA SELAM İŞGALE DEVAM

12 Mart generalleri ve MC hükümeti Kıbrıs'da işgali sürdürme ve Amerikan emperyalizmine daha çok bağlanma siyasetlerini devam ettiriyorlar. Türkiye, bu siyaset yüzünden dünyada büyük bir yalnızlığa düşmüştür. Şimdi Türkiye hakim sınıfları Kıbrıs meselesinde zaman kazanmaya ve ABD'nin desteğini «daha fazla elde etmeye çalışıyorlar.

İki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs üzerinde gittikçe şiddetlenen bir hegemonya mücadelesine girişmişlerdir. Sovyet sosyal - emperyalistleri bu üç ülke arasındaki düşmanlığı ellerinden geldiği kadar körüklemeye ve bulanık suda balık avlamaya çalışıyorlar. Sovyetler Birliği, Kıbrıs meselesinin kendisinin de katılacağı konferanslarda çözüleceği görüşünü kabul ettirmeye ve bu yolla meseleye burnunu sokmaya çalışıyor.

Amerikan emperyalizmi ise bölgedeki hakimiyetini sürdürebilmek için, Türkiye ve Yunanistan'ı kendi çıkarları doğrultusunda bir çözümü kabul ettirmeye çalışmaktadır. ABD, bunu başarabilmek için Türkiye'nin Kıbrıs'da işgal altında bulundurduğu bölgeden toprak tavizi vermesini istemektedir. Hem Türkiye'nin Kıbrıs'daki işgali devam edecek ve hem de Yunanistan'ın Kıbrıs'daki menfaatleri korunacak. Bu yolla üç ülke üzerindeki ABD nüfuzu sürdürülecek. Kıbrıs konusundaki Amerikan planı budur. Amerikan Dışişleri Bakanı Kissinger, Türkiye ve Yunanistan hükümetlerinin, kendi planı çerçevesinde anlaştıklarını, ancak bunu kamuoyuna açıklamaktan çekindiklerini söylemektedir.

Kıbrıs'daki işgali ve Yunanistan'a karşı düşmanlığı devam ettirmek Türkiye hakim sınıflarını Amerikan emperyalizmine daha fazla bağımlı kılmıştır. Geçtiğimiz günlerde Türkiye'nin NATO'ya Anadolu'nun üç yerinde üs vereceği açıklandı. Yunanistan savunma planlarını NATO'ya vermezken, Türkiye beş yıllık savunma planlarının tümünü birden NATO'ya teslim etti. Türkiye bu planların Yunanistan'a gösterilmemesini istemiştir Kendisi gibi küçük bir ülkenin savunma planlarını görmesini kabul etmeyen Türkiye, Amerikan denetimine itirazsız razı olabilmektedir.

Kissinger, «Türkiye ile olan üsler meselesinin yakında halledileceğini» söylemiştir. 12 Mart generalleri ve MC, ABD emperyalizmi karşısında o kadar alçalmışlardır ki, Türkiye'deki ABD üsleri için istedikleri kira bedelinden bile vazgeçmişlerdir. ABD emperyalizminin isteği üzerine konulan haşhaş ekiminin sınırlandırılması, köylüler üzerindeki baskılar arttırılarak sürdürülmektedir.

Hakim sınıfların sürdürdüğü siyaset, Türkiye'nin dünyadaki yalnızlığını daha da artırmaktadır. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Waldheim, Güvenlik Konseyine sunduğu raporda, Kıbrıs'daki Türk birliklerinin adım adım yer değiştirme suretiyle işgal altında tuttukları alanları genişlettiklerini söylemiş ve Türkiye'nin ateş-kes'i sık sık ihlal ettiğini açıklamıştır. Yine Birleşmiş Milletler'de Türkiye'nin karşı çıktığı Kıbrıs'da kayıpların aranmasıyla ilgili bir tasarı 26 çekimsere karşı 106 oyla kabul edilmiştir.

Türk birlikleri Kıbrıs'tan çekilmedikçe ve Kıbrıs'ın kaderini tayin hakkı Kıbrıs'ın Türk ve Rum topluluklarına bırakılmadıkça Türkiye üzerinde iki süper devletin hegemonya mücadelesi daha da şiddetlenecek ve halkımız daha büyük zararlarla karşı karşıya kalacaktır.

YURTSEVERLER SESLERİNİ YÜKSELTİYOR

11 CHP'Lİ MİLLETVEKİLİ :

«Aslında binalarının camlarına önem verdiklerinden değil, o camlar kırıldıkça, o duvarlar yıkıldıkça, duvarların arkasında tezgahladıkları vurgun ve sömürü oyunlarının açığa çıkacağından korkmaktadırlar. Ama bilinmeli ki, Türkiye'de emeği ve halkın gerçek özgürlüğünü savunan devrimcileri öldürerek vurgun ve vurguncuların şatosu korunamayacaktır. Çünkü bir gün öldürülenlerin kanları, o soygun şatosunu içindekilerle birlikte temelinden çökertecektir.

Devrimciler, bir ölür bin diriliriz.»

(Şükrü Koç, Yılmaz Alpaslan, Abdullah Emre İleri, Hayri Öner, Mehmet Sönmez, Niyazi Ünsal, Süleyman Genç, Kemal Anadol, Doğan Öztunç, Abdullah Baştürk ve Kadir Özpak'ın basına verdikleri demeç, 5 Aralık 1975, Yeni ortam)

ŞÜKRÜ KOÇ :

«İki süper devlet, ABD ve SSCB, az gelişmiş ülkelerin coğrafyasını olmasa bile, siyasal yönetim modellerini biçimlemede kendilerinde 'HAK' ve 'YETKİ' olduğuna karar vermişlerdir.... Bu stratejiye uymayan bu politikayla çatışan iktidarlar, bir biçimine getirilip devrilmeli, başındaki liderler 'temizlenmeli'dir... Güneydoğu Asya'dan, Bengaldeş'e; Pakistan'dan, İran'a; Kongo'dan, Mısır'a; Çekoslovakya'dan Macaristan'a ve de Suudi Arabistan'dan Türkiye'ye kadar pek çok örnekler vardır bu uygulamanın içinde kalan.»

(7 Gün, sayı: 170, 9 Aralık 1975)

Kazım Göktaş faşistlere karşı mücadelede şehit düştü

Malatya Lisesinin devrimci öğrencilerinden Kazım Göktaş, faşistler tarafından şehit edildi. 5 Aralık günü faşist komandolar Malatya Lisesi öğrencilerine silahla saldırdılar. Faşist saldırganlar karşısında öğrenciler gerilemediler, yiğitçe karşı koydular. Öğrencilerden Kazım Göktaş, faşistlere karşı her adımda mücadele etmiş ve Müdür Muavininin odasında etrafı komandolar tarafından çevrilerek, 3. kat penceresinden aşağıya atılmıştır.

Arkadaşlarının hunharca katledilesini ve polisin tutumunu protesto etmek için öğrenciler hükümet konağının önünde bir gösteri düzenlediler. Gece arkadaşlarının cenazesini hastaneden alarak, köyüne kadar eller üstünde götürdüler. Bütün gece şehit arkadaşlarının başında nöbet tuttular.

Ertesi gün yapılan cenaze törenine binlerce öğrenci ve halk katıldı. Cenazeye katılan halk, «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye», «Katil İktidar», «Devrimciler Ölmez» yazılı pankartlar taşıyordu.

Yurdunun bağımsızlığı ve demokrasi için mücadelede şehit düşen Kâzım Göktaş'ın cenazesi önünde saygı duruşunda bulunan halk, bağımsızlık andı içerek cenazeyi toprağa verdi.

İstanbul Kadıköy'de de lise öğrencileri bir yürüyüş yaparak Kazım Göktaş'ın öldürülmesini protesto ettiler. Yürüyüşten sonra konuşan liseli bir genç, faşist iktidarın gençliğe, özellikle orta öğrenim gençliğine yönelttiği saldırıları kınadı.

Kazım Göktaş, Malatya Halk Birliği'nin üyesi idi. O, iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadele saflarında kararlılıkla yerini aldı. Ve bu uğurda canını verdi. Bütün şehitler gibi, Kazım Göktaş'ın da ölümü, devrimci mücadeleye hayat veriyor.

SAZLIKÖY TOPRAK İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ: 1

SAZLIKÖY'DE SINIFLAR

Sazlıköy, Sökeden 6 km. uzakta, Söke'yi Aydın ve İzmir'e bağlayan kara yolunun üzerindedir. Bir yanında üzerinde taşocakları bulunan bir dağ, diğer yanında Menderes nehrinin kalıntısı bataklıkların ötesinde yer alan Hilmi Fırat'ın çiftliği vardır. Sazlıköy, dağ ve çiftlik arasında, karayolunun iki yanında uzanır.

Sazlıköyün tarım arazisi denilebilecek olan topraklar, tamamen Hilmi Fırat'ın çiftliği içerisindedir. Bu topraklar, doğuda Sazlıköy, batıda Menderes nehri tarafından sınırlandırılmıştır. Hilmi Fırat'ın çiftliği tapu kayıtlarında «Menderes'e kadar» diye yazılıdır; oysa Menderes, yatağını batıya doğru oyarak ilerlemekte, bu nedenle Hilmi Fırat'ın çiftliği durmadan genişlemektedir.

Bu topraklarda temel ürün pamuktur. Arazi, pamuk ve pirinç için elverişli, buğday için ise, kışın toprakların bir kısmı uzun süre su altında kaldığından elverişsizdir. Ovada sulama ve drenaj kanalları yapılmadığından verim normalden düşüktür. Çiftlik sınırları içinde eski Menderes yatağının oluşturduğu azmak denilen bataklıklar vardır. Bunlar kurutulduğu takdirde önemli miktarda toprak kazanılabilir.

Bugünkü Sazlıköy, üç eski köyün Hilmi Fırat tarafından birleştirilmesiyle ortaya çıkmıştır. Bu üç köy, şimdi «Yörük mıntıkası» denen yerde bulunan Yörükler köyü, şimdi Hilmi Fırat'ın çiftlik binalarının bulunduğu yerdeki Kadıköy, şimdi Sazlıköyün bulunduğu yerdeki Kemer köyüdür. Eskiden her üç köyün halkı da, şimdi Hilmi Fırat'a ait olan çiftliğin eski sahibi Hoşar Hanımın çiftliğinde hizmet ederlerdi.

Sazlıköyün hane sayısı 630'dur. Nüfus 3000'in üzerindedir. Nüfusun çoğunluğunu çeşitli zamanlarda gelip yerleşen İranlı, Karslı, Vanlı ve Ağrılı Kürtler teşkil eder. Bunların hepsi Şafi ve Sünni mezhebindendir. Doğuda yaşama şartlarının zorluğu ve Söke'de çeşitli iş bulma imkanları olması yüzünden doğudan göç devam ediyor. Genellikle mevsimlik olarak gelen Kürt köylüleri, buradaki akrabalarının yardımıyla yerleşiyorlar. Nüfusun kalan kısmının çoğunluğunu Balkanlardan gelen göçmenler teşkil ediyor. Bunlar, genellikle Kürtlerden daha eskidirler. Kürtlere göre, geçim durumları daha iyidir. Fabrika işçiliği ve inşaat ustalığı gibi sürekli işlerde Kürtlere oranla daha fazla çalışırlar. Birçoğunun toprağı vardır ve kiracılık yaparlar. Nüfusun çok az bir kısmını ise, eski kölelerin torunları olan zenciler, ayrıca yörükler ve Urfalılar meydana getiriyor. Zenciler daha çok un ve çimento fabrikalarında çalışıyorlar.

Köyde değişik milliyet ve bölgelerden aileler arasında bir düşmanlık yoktur. Ancak, aynı milliyet ve bölgeden olanlar birbirlerini tutarlar. Kendilerinin dışındakileri ise hor görme eğilimleri vardır. Kürt aileleri arasındaki dayanışma daha güçlüdür. Kürt sülalelerinden birisi dışardan birisiyle çatışmaya girse, aralarında dargınlık bile olsa, bütün sülale biraraya gelir, dışa karşı birleşir.

TARIM İŞÇİLERİ

Sazlıköy halkının büyük çoğunluğu topraksızdır. Topraksızlar, genellikle tarım işçiliği yaparlar.

Tarım işçileri, tütün dikimi ve kırımı, pamuk çapası ve pamuk toplama işlerinde çalışırlar. Söke ovasında tütün, ancak güney bölgelerinde ve az miktarda dikildiğinden, Sazlının tarım işçileri daha çok pamuk işlerinde çalışırlar. İlkbahar başlangıcında tütün işinde çalışmak üzere daha çok, yövmiyelerin nisbeten yüksek olduğu Manisa, Kemalpaşa, Muğla taraflarına giderler.

İş zamanı geldiğinde, dayıbaşılar faaliyete girişirler, işçiler ise kendilerini işe götürecek bir dayıbaşının çıkmasını beklerler. Beylerle veya tarla sahipleriyle anlaşan dayıbaşılar, sabahları römork veya kamyonlara doldurdukları işçileri tarlalara götürürler ve akşam geri getirirler. Tarım işçileriyle toprak beyleri yüzyüze gelmezler. Bütün ilişkileri dayıbaşı yürütür. Dayıbaşılar, daha fazla işçi çalıştırabilmek için Sökeli büyük ağaların işlerini almaya çalışırlar.

Sazlıköylü tarım işçileri pamuk işine yatılı gitmek istemezler, çünkü yatılı gidince bir ağaya bağlanmak durumu ortaya çıkar. Oysa köyde kaldıkları takdirde işlerin sıkışmasıyla yükselen ücretlerden faydalanma imkanları vardır.

Hilmi Fırat'ın çiftliğinde ücretler Sökeye göre çok düşüktür. Hilmi Fırat ve ortakçıları Sazlıköylüleri çalıştırmaktansa, diğer Söke beyleri gibi, dışardan düşük ücretli yatılı işçi getirmeyi tercih ederler.

Diğer köylerde olduğu gibi, Sazlı'da da pamuk işinde esas olarak kadınlar ve çokluklar çalışırlar. Bunun birçok sebebi vardır. Birinci olarak, özellikle pamuk toplama kuvvete değil, maharete dayanan, kadın ve çocukların erkeklerden daha başarılı olduğu bir iştir. Günde 100 kilodan fazla toplayan erkek pek az olduğu halde, 10-15 yaşındaki çocuklar ve kadınlar 100 kilonun çok üzerinde toplayabilirler. İkinci olarak, pamuk toplamada kilo başına ücret çok düşük olduğundan, ele geçen toplam para, 12 saat çalışmanın yorgunluğuna karşılamamaktadır. Bu yüzden başka iş bulma imkanı olan erkekler, pamuk işine pek gitmezler.

Düşük yövmiyeli ve eziyetli bir iş olmasının yanısıra, dayıbaşıların tahakkümü de eklenince, tarım işçiliği istenmeyen, hor görülen bir iş haline gelir. Sadece tarım işinde çalışan erkekler, ya başka bir iş bulamadıkları için, ya da başka bir işde çalışamayacak kadar yaşlı oldukları için bu işde çalışırlar.

Bütün bu sayılanlar, tarım işçilerinin sendikal mücadelesini baltalayan etkenlerdir. Bunlara rağmen, tarım işçileri arasında mücadele isteği kuvvetlidir. Tarım işinin eziyet ve sömürüsü en çok kadınların üzerinde olduğu için bu alanda mücadeleyi en çok onlar istiyor.

Tarım işiyle beraber diğer işlerin de geçici olması mücadele hedefini dağıtıyor. Bir işyeri veya tarlada ekonomik ve demokratik talepleri için mücadelede ısrar etmek yerine, orayı bırakıp başka işe gitmek veya hiç çalışmamak eğilimi çok güçlüdür. Öte yandan, bir gün orada, bir gün burada çalışmak, bazan da işsiz dolaşmak, özellikle gençlerde yoz eğilimler geliştiriyor.

Ayrıca, sülale ve bölge dayanışması sınıf dayanışmasını engelleyen bir etki yapıyor. Bu da beylerin ve dayıbaşıların işine yarıyor.

DAYIBAŞILAR

Köyde halen 5-6 dayıbaşı vardır. Bunların hepsi topraksızdır, fakat hali vakti yerindedir. İçlerinde minibüs işletenler, bakkallık yapanlar da vardır. Bunların hepsi köyün kalabalık ailelerine mensuptur. Bu durum onlara işçi bulmakta kolaylık sağlar.

Dayıbaşılığın genel kuralı, işçilere devamlı iş, ağalara ise ucuz ve devamlı işçi bulmaktır. İşçinin ucuza çalışması beylerin olduğu kadar dayıbaşıların da işine gelir. Çünkü bu takdirde bol iş bulunabilir ve dayıbaşıların kazancı eksilmez. Dayıbaşı genellikle işçinin ücretinden çapada 2.5 lira, pamuk toplamada ise kiloda 5-10 kuruş, bazen da daha fazla alır. Yani onun kazancı işçinin aldığı paraya değil, işe götürdüğü işçi sayısına bağlıdır.

Dayıbaşılar, daha çok işçiyi bağlayabilmek için çeşitli yollara başvururlar. Kışın maddi zorluklarla karşılaşan işçileri borçlandırarak, yazın kendi yanında çalışmalarını sağlamak, bu yollardan biridir. Bu, tam bir ortaçağ metodudur. Öte yandan toprak beyleri de kendilerine ucuz işçi sağlayabilecek dayıbaşıları çeşitli yollarla desteklerler. Kışın işçileri borçlandırabilmeleri için dayıbaşılara kredi açarlar. Dayıbaşılar, ağalardan aldıkları bu paranın bir kısmını işçilere dağıtarak onları bağlarken, paranın geri kalanını da başka işlerde kullanırlar. Meseld, küçük üreticiye yüksek faizle borç verirler, yani tefecilik yaparlar. Sazlıköy'de kışın dayıbaşılardan alınan borca «tütün parası» denir.

İşçileri dayıbaşılara bağlayan ikinci bir neden, devamlı iş bulabilme meselesidir. Düşük ücretle de olsa bütün bir mevsim boyu çalışılacak iş bulabilmak, işçiler için çok önemlidir. Bunu ise, ancak beylerle anlaşan dayıbaşılar sağlayabilir.

Bir başka bağlayıcı neden işçilerin çoğunlukla kadınlar ve çocuklar olmasıdır. Feodal koca ve baba baskısı altında ezilerek boyun eğmeye alıştırılmış kadınlar, dayıbaşına karşı direnmekte de özgür değildirler. Kadın, kocasının gönderdiği işe gitmek, gösterdiği dayıbaşının emrinde çalışmak zorundadır.

Dayıbaşılar, tıpkı patron uşağı ustabaşılara benzerler. İşçilerin çok çalışması, ağanın malına bir zarar vermemesi için uğraşırlar. Bunun için eziyet ve hakaretin her türlüsüne başvururlar. İş bulabilmek için dayıbaşına muhtaç olan işçilerle, bütün bunlara katlanmak düşer. İşçilerin bu durumunu iyi bilen dayıbaşılar, kadın işçilere tecavüz edecek kadar ileri giderler. Böyle olaylar sayılamayacak kadar çoktur. Sazlıköylü eski bir dayıbaşının bir başka köyden işçi götürürken her gün başka bir

DURUMU

dına tecavüz ettiği anlatılmaktadır. Kendisinden zedilen dayıbaşı anlatılanları gülerek dinledi ve lanlamaya gerek bile görmedi. Yine Sazlıköylü şka bir dayıbaşı, geçen sene tarlada tecavüz et- i kız doğum yapınca hapse girdi. Birkaç ay yat- tan sonra işini uydurup dışarı çıktı ve yeniden yıbaşılığa başladı.

Dayıbaşıların küçük üreticilerle olan ilişkileri ylerle olan ilişkilerine göre çok değişiktir. Küçük eticiler dayıbaşılar için iyi bir müşteri değildirler. ıların küçük tarlaları, dayıların ancak bir iki gün- (iş bulmasına yarar. Halbuki beylerin yüzlerce nümlük tarlaları dayıbaşılara günlerce yeter. İ. ıcisi, küçük üretici maddi bakımdan güçsüz ol- ğu için, dayıbaşılara iş mevsiminden önce bey- 'in yaptığı gibi binlerce lira veremez. Yani işçi- 'i önceden bağlayamaz. Bu nedenlerle, dayıba- ar beylere uşaklık eder, fakat küçük üreticiye peden bakarlar. Bu yüzden küçük üretici işini ördürebilmek için dayıbaşılara beylerden daha zla ücret öder, fakat yine de ancak beylerin işin- n vakit kaldığı zaman işlerini gördürebilirler.

TOPRAK BEYİ HİLMİ FIRAT

Köyün arazisi durumundaki 35 bin dönümlük tliğin sahibi Hilmi Fırat Söke'de oturur. Köy hal- ile hiçbir akrabalık ilişkisi yoktur. Özbaşlar, Ko- ıgözler gibi Söke beylerinin yakın akrabasıdır. lmi Fırat ve köy halkı arasında önemli bir çeliş- e vardır. Bu çelişmeyi 35 bin dönüm verimli ara- ıin hemen yanıbaşında topraksız ve yoksul insan- ın yaşaması doğurur. Köyde, her sınıftan köylünün inde toprak özlemi vardır. Bu özlem ve o çiftlik ır oldukça bu çelişme ortadan kalkmaz. Toprak eselesi, bütün köy halkını Hilmi Fırat'a karşı bir- ştirebilecek bir meseledir.

Hilmi Fırat, 35 bin dönümlük çiftliği, Kurtuluş avaşı yıllarında, Abdülhamit'in akrabası olan Ho- ar Hanım'dan satın almıştır. Ailesi aslen Eğinlidir. edesi, Söke'ye cami hocası olarak gelmiş, Sökeli eylerden Kocagözlerin dul kızını alarak yerleşmiş- r. Onun oğlu ve Hilmi Fırat'ın babası olan Hacı alil Paşa, Padişahın öşür toplayıcılığını yapmıştır. u yolla büyük servet yapan Hocı Halil Paşanın aşalığı da öşür toplamakda gösterdiği başarı yü- ünden verilmiştir. Hacı Halil Paşa, Söke ovasında aşayan köylülere kan kusturmuş bir adamdır. Hil- ıl Fırat'ın 35 bin dönümlük çiftliğe sahip olmasını ağlayan tapu, işte bu zulümle elde edilmiş ser- ete dayanarak alınmıştır. Bunun yanısıra, Hilmi ırat'ın çiftliğinin bir kısmı da Kurtuluş Savaşı yıl- ırında Pampur Mustafa adlı gayrimüslim bir kişi- en gaspedilmiştir. Bu gaspedilen toprakların tapu- u hâlâ Pampur'un çocuklarının üzerinedir.

Hilmi Fırat, tapusunun meşruluğunu savunmaya e mülkünü en küçük saldırılardan bile korumaya ok dikkat gösterir. Mesela, çiftliğe giden yolun enarından ot kesilmesine bile izin vermez. Hay- anlarına yedirmek üzere ot kesen köylüleri yaka- ıyıp, ellerindeki otları aldığı, hakaret ve eziyet et- iği çok olmuştur. Başak (tarlada artakalan ve ar- ık toplanmıyacak olan pamuk), toplamak, bütün Sö- e beylerinin topraklarında serbest olduğu halde, Hilmi Fırat'ın çiftliğinde yasaktır. Öte yandan, vak- iyle çiftlik sınırları içinde bulunan Yörüklülerin ve (adıköylülerin tehdit, baskı ve kandırma yoluyla iftlik sınırlarından çıkarılıp, şimdigi Sazlıköy'e erleştirilmiş olması da, gelecekte bu köylülerin iftlik üzerinde hak iddia etmelerini önlemek için- lir. Bugün bile Hilmi Fırat, ortakçılarına aynı tar- aları iki yıl üstüste ektirmez, yerlerini her sene de- ğiştirir.

Hilmi Fırat'ın uyguladığı bu tavizsiz ve sert tutumuna karşı, Sazlıköylüler, işçi sınıfının ilk mü- cadelelerini andıran bilinçsiz tepkiler göstermişler- dir. 1960'lardan önce, sırf Hilmi Fırat'ı tedirgin et- mek amacıyla çiftlikteki su küpleri ardarda kırıl- mış, buna kızan Hilmi Fırat da Sazlıköylüleri ceza- landırarak 3 yıl iş vermemiştir.

Büyük çoğunluğu topraksız olan Sazlıköylüle- rin Hilmi Fırat'a karşı yürüttükleri toprak mücade- lelesinin son derece zayıf olmasının birçok nedini vardır. Köy halkının Hilmi Fırat ile bir toprak anlaş- mazlığı yoktur. Hilmi Fırat, topraklara sahip olduğu zaman köye yerleşmiş olanlar şimdi köy nüfusu için- de pek az kalmışlardır. Kürtler ve göçmenlerin hep si de Hilmi Fırat'tan sonra köye gelip yerleşmiş- ler ve hiçbir zaman toprak sahibi olmamışlardır. Tapulu mülkü kutsal bir hak olarak gören düşünce, köylüler arasında çok yaygındır. Ve bu durum top- rak mücadelesini zayıflatmaktadır. Elbette jandarma ve devlet baskısı da çok etkilidir.

Hilmi Fırat, köylülerle arasındaki çelişmeleri asgariye indirmek için gayret sarfeder. İşçilerle a- rasındaki çelişmeyi hafifletmek için ortakçıları kul- lanır. Sık sık köy halkının bir kısmına un dağıtarak «beybaba» görünümünü canlı tutmaya çalışır. Köy- de sözü geçen birçok köylüyü tek tek tanır ve on- larla sık sık konuşarak etkisi altında tutmaya ça- lışır. Propaganda amacı ile Söke'de bir cami yap- tırmaktadır, ayrıca Sazlıköy'de bir okul yaptırmış ve babasının ismini vermiştir. Söke'de de kızı adına bir ilkokul daha yaptırmıştır. Bütün bu «hayır»lar yoksul köylülerin ağır bir şekilde sömürülmesinin, onların kanları ve terlerinin ürünüdür ve bu sömü- rüyü gözlerden kaçırmak amacıyla yapılmaktadır.

Hilmi Fırat köy içinde kendine bağlı adamları aracılığıyla güçlü bir haber alma ve propaganda şebekesi kurmuştur. Muhtar, Un fabrikasında ça- lışan bazıları, birkaç esnaf, bu şebekenin adamla- rıdır. Ayrıca Hilmi Fırat, bu tür işleri yürütürken büyük ölçüde para gücüne dayanır. Son grevden sonra kahya ve bekçilerini silahlandırmış ve özel elbiseler giydirmiştir.

Hilmi Fırat, çiftliğinden elde ettiği gelirin bir kısmını sanayiye yatırmıştır. Sazlıköyde bir un fab- rikası vardır. Büyük bir kuruluş olan Söktaş İplik Fabrikasının kurucusu ve en büyük hissedarıdır. Kuruluşu sırasında birçok küçük hissedarı olan bu fabrikanın hisselerini toplayarak yönetimi tama- men ele geçirmiştir.

TOPRAK BEYİNİN ORTAKÇILARI

Sazlıköy'de, zangin köylülerin hemen hepsi Hil- mi Fırat'ın ortakçısıdırlar. Ortakçıların birkaç yüz bin liralık sermayeleri, traktör ve tarım aletleri var- dır. Bazıları ortakçılık dışında işler de yaparlar. Hilmi Fırat'la olan ilişkileri bağımlı ortakçılık nite- liğinde değildir. Bununla beraber, ortakçıları Hilmi Fırat'a bağımlı kılan durumlar da vardır. Birincisi, rant, Hilmi Fırat tarafından ürünün paylaşılması yo- luyla alındığı için ürünün bakılması, yetiştirilmesi gibi hususlarda Hilmi Fırat ortakçı üzerinde denetim kurar. Bu nedenle ortakçılık kiracılıktan daha ağır bir durumdur. İkinci olarak, Sazlıköy çevresinde Hilmi Fırat'tan başka 400-500 dönüm araziyi orta- ğa verecek başka bir toprak sahibi yoktur. Bu yüzden, ortakçılar Hilmi Fırat'a başvurmak zorun- dadırlar.

Ortakçılık şartları şunlardır: Pamuğun bütün işlerini ortakçı yapar, masrafın bir kısmına Hilmi Fırat katılır ve ürün eşit olarak paylaşılır.

Ortakçılar ile işçiler arasındaki çelişme olduk- ça keskindir. Ortakçılar, bütün Söke beylerinin yap- tıkları gibi dışardan yatılı işçi getirirler. Bunun sebebi, yatılı işçinin tarlaya ve dayıbaşına bağımlı durumu yüzünden daha ucuza çalışması ve yaban- cılığı nedeniyle başka tarlalarda iş bulup kaçma olasılığının az olmasıdır.

Ortakçılar, tarlaya yatırdıkları sermayeden Sö- ke beyleri kadar yüksek gelir sağlayamazlar. Çünkü kazancın yarısını rant olarak Hilmi Fırat alır. Bu durum Hilmi Fırat ile ortakçılar arasında önemli bir çelişme doğurmakla birlikte esas olarak, ortak- çıları, tarım işçilerini daha azgınca sömürmeye teş- vik eder. Köydeki tartışmalarda işçiler ücretlerinin azlığından yakındıkları zaman, ortakçılar suçu Hilmi Fırat'a yükleyerek kendilerinin zarar ettiklerini söy- lerler. Hilmi Fırat ise, işçilerle ortakçıları karşı kar- şıya getirerek kendisi aradan sıyrılmaya çalışır.

VE DİĞERLERİ

Sazlıköy'de, tarım işçilerinin ve zengin köylü durumundaki ortakçıların yanı sıra orta köylüler de vardır. Bunların toprakları 10-20 dönüm civa- rındadır. İki üç hanenin 50'şer dönüm toprağı var- dır. Küçük toprak sahibi hanelerin sayısı 30 civarın- dadır. Bazılarının traktör ve tarım aletleri, az da olsa sermayeleri vardır. Kötü hava şartları ve baş- ka nedenler bu orta köylüleri sık sık zor duruma düşürür. Hemen hepsinin karıları ve çocukları ta- rım işçiliği yapar.

Bir kısım köylü de kiracılık yapar. Bunların bazısı esas olarak, başka bir iş yapmakta, ek bir kazanç sağlamak için de köy civarında kiraladığı bir tarlayı işlemektedir. Bunlar, orta köylülerin üst kesimini oluştururlar.

Sazlıköy'de, lokantacı, kahveci, bakkal, berber vs. den oluşan esnaf kesimi oldukça kalabalıktır. 40 hane kadar kamyoncu 5-6 minübüscü vardır. Ay- rıca birkaç kamyona sahip olan ve geniş çapta nakliyecilik yapan aynı zamanda taşocağı işleten birkaç aile de bulunmaktadır.

(Gelecek sayımızda Sazlıköy toprak işçilerinin mücadelesinden çıkan dersleri özetleyeceğiz)

Sovyet yöneticileri kendi dış siyasetlerini anlatıyor:

HEGEMONYACILIK VE YAYILMA

Kitle dergisi, 8 Aralık 1975 tarihli, 87. sayısında, bugün dünyanın «yumuşama» sayesinde, sözümona «uluslararası sosyalist sistem»in kapitalizm üzerindeki zaferine doğru ilerlediğini iddia ediyor. Oysa «Maoculuk», bu durumda «yumuşama düşmanlığı» yapıyor, «savaş kışkırtıcılığına sıvanıyor»muş. Bunun nedeni de, Amerika ile Sovyetler Birliği'ni birbirleriyle dövüştürüp kendi «hegemonyacı ve yayılmacı» arzularını gerçekleştirmeyi tasarlamasıymış!

Bu «yavuz hırsız» yaygaralarının ardında yatan nedir. Lenin, İkinci Enternasyonal revizyonistleri hakkında şöyle demişti : **«Onların idealist ya da şarlatanca GEVEZELİKLERİYLE yetinmeyip, söylediklerini YAPTIKLARIYLA karşılaştırmak gerekir.»**

KİM HEGEMONYACI?

Bugün Sovyet sosyal-emperyalistlerinin izlemekte olduğu uluslararası siyaseti kendi ağızlarından dinleyelim.

Birinci olarak, Sovyetlerin Doğu Avrupa ülkeleri ile ilişkileri hangi temellere dayandırılmıştır? Bu ilişkiler, gerek iktisadî, gerekse siyasî ve askerî alanda, Brejnev'in ünlü «sınırlı egemenlik» teorisine göre düzenlenmektedir. Bu teoriye göre, bugün tek tek milli devletlerin egemenliği dönemi geride kalmıştır.

İktisadî alanda, «milli devlet sınırları»nın, «üretici güçlerin gelişmesini kısıtladığı», «tek millet mülkiyeti ile uluslararası nitelikteki üretici güçler arasında çelişmeler doğduğu»nu iddia eden Sovyetler, tek yolun COMECON teşkilatı içinde «iktisadî bütünleşme», «uluslararası işbölümü» ve «ortak mülkiyet»i gerçekleştirmek olduğunu söylüyorlar. Küçük bir nokta var: COMECON Moskova'dan yönetilmektedir, bütün «bütünleşme planları» Moskova'da yapılmaktadır, bütün «ortak mülkiyet» şirketlerinin merkezleri Moskova'dadır, «uluslararası işbölümü»ne tabi olmaksızın bütün sanayi dallarını serbestçe geliştirebilen tek ülke Sovyetler Birliği'dir.

Siyasi alanda, Sovyet revizyonistlerine göre bugün Sovyet - Doğu Avrupa «topluluğu», «uluslararası bir diktatörlük»[1] meydana getirmektedir; bu diktatörlük, tek tek millî devletlere göre daha «üstün», daha «üst düzeyde bir egemenliğin» ifadesidir.[2] Bu «üst düzeydeki egemenlik», gerektiğinde «alt düzeydeki egemenliklerin», yani «topluluğa» dahil devletlerin kaderini, «egemenliğinin kaderi dahil», tayin etme hakkına sahiptir.[3]

Askerî alanda bu, Brejnev'in deyişiyle, «kardeş bir ülkeye askerî yardım **yapma hakkı**» demektir.[4] Yanlış okumadınız: «yardım isteme hakkı» değil, «yardım yapma hakkı» deniyor! Bu «yardım»ı yapan ise, örneğin 1968 Çekoslovakya istilasında görüldüğü gibi, Varşova Paktı'dır; «üst düzeydeki egemenliğin» temsilcisi, «uluslararası diktatörlüğün» jandarması, bu teşkilattır.

Bir küçük nokta daha var: Varşova Paktı kuruluş yasasına göre, Sovyet Savunma Bakan Yardımcısı, **otomatik olarak** Varşova Paktı başkomutanıdır; Sovyetler Birliği dışında diğer Doğu Avrupa ülkelerinin, Varşova Paktı dışında kalan bağımsız orduları yoktur; savaş halinde bütün Varşova Paktı orduları, doğrudan doğruya Sovyet genel kurmayının yönetimi altına girmektedir.

ABD emperyalistleri İkinci Dünya Savaşından en güçlü emperyalist devlet olarak çıktıklarında, diğer emperyalist ülkeleri nafakaya bağlamaya, onları «Marşal Planı» ve NATO çerçevesinde hegemonyaları altına almaya girişmişlerdi. Bu çabaların «teorisi», zamanın Amerikan Dışişleri Bakanı John Foster Dulles gibi uluslararası haydutlar tarafından, şu sözlerle yapılıyordu: «Mevcut şekliyle millî devletler, bazı hayatî görevlerin gereğince ya da yeterince yerine getirilmesine izin vermiyor»; bu nedenle, «mevcut siyasî egemenliklerin sınırlarını aşan» bir «hür dünya iktisadî yapısı» kurulmalıdır... Revizyonistlerin bugün dillerinden düşürmedikleri «uluslararası sosyalist sistem»in, ABD'nin «hür dünya iktisadî yapısı»ndan ne farkı var? COMECON'da ifadesini bulan «iktisadî bütünleşme», Doğu Avrupa ekonomilerinin Sovyet ekonomisine **ilhak edilmesi** değil de nedir? Varşova Paktı'nın temsil ettiği «üstün egemenliğin», Sovyetler Birliğinin **sınır tanımayan hegemonyacılığı** olduğunu söylemek, daha doğru olmaz mı acaba?

KİM YAYILMACI EMELLER BESLİYOR?

İkinci olarak, Sovyet yöneticilerinin dünyanın diğer bölge ve ülkelerine karşı tutumu da, onları Doğu Avrupa'nın «sınırlı eğemenliğine» kavuşturmaya çalışmaktan ibarettir.

İktisadî alanda, Sovyet revizyonistlerine göre, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri Sovyetler Birliği ile «işbirliği» yapmaksızın, «bağımsız bir millî ekonominin kuruluşunu güvenlik altına» alamazlar.[5] Bu «iyiliksever» tutumun içyüzünü, Sovyet başbakanı Kosigin şöyle açıklıyor: «Bu işbirliği, Sovyetler Birliği'nin uluslararası işbölümünden daha iyi faydalanmasını mümkün kılar. Bu ülkelerden pamuk, yün, deri, demirden başka işlenmiş madenler, bitkisel yağ, meyva, kahve, kakao, çay ve diğer hammaddeler ve çeşitli mamul maddeler gibi geleneksel ihraç mallarını, gittikçe artan miktarlarda satın almamız mümkün olacaktır.»[6]

Siyasi alanda, «Sovyetler Birliği, büyük bir devlet olarak, geniş uluslararası temaslara sahiptir; uzak topraklarda yer alsalar bile, kendi güvenliğimiz ve dostlarımızın güvenliği ile ilgili olan olaylar karşısında hareketsiz kalamaz'»[7]

Askeri alanda, Sovyet yöneticileri şöyle diyorlar: «Sovyet devletinin güçlü adımları, yer yüvarlağının bütün köşelerinden işitiliyor.»[8] Sovyet deniz kuvvetleri komutanı Gorşkov, ilave ediyor: «Sovyet donanmasının gemileri... ülkemizin güvenlik çıkarlarının gerektirdiği her yerde... dolaşacaktır.»[9]

Eşitlik mi, egemenlik mi? Bunlar modası geçmiş şeylerdir. «Eşitlik ve egemenlik ilkeleri, bütün devletlerin, dünyanın her bölgesindeki uluslararası meselelerin çözümüne eşitlik temeli üzerinde katılmaya hakkı olduğu anlamına gelmez.»[10] Aksini mi iddia ediyorsunuz? Siz «küçük devlet şovenizmi» güdüyorsunuz; «bencil çıkar» peşindesiniz.[11]

İşte Sovyet dış siyaseti.

İşte, bütün dünyayı sömüren bir süper devlet olmanın açık itirafı.

İşte, Hitler'e taş çıkartan «yönetme hakkı» iddiaları. Amerikan emperyalistlerinin Kore'ye, Dominik Cumhuriyeti'ne, Hindiçini'ne saldırırken ileri sürdüklerinden daha da küstahça «müdahale hakkı» gerekçeleri.

Ve işte sosyal-emperyalistlerin bütün bunları haklı çıkarmak için ileri sürdüğü anti-komünist demagojiler... «Kitle» dergisinin bu konudaki itirafları, «ne kadar büyük yalan söylerseniz o kadar iyidir» diyen Nazi propaganda bakanı Goebbels'e taş çıkartmaktadır.

NOTLAR

1) Sovyet revizyonist partisi Siyasî Bürosu üyesi Kirill T. Mazurov'un, «Lenin'i anma» toplantısına Rapor'undan, 6 Kısım 1968.

2) Sovyet «International Affairs» (Uluslararası Sorunlar) dergisi, sayı: 1968/11.

3) Sovyet «Krasnaya Zvezda» dergisi, 14 Şubat 1969.

4) Brejnev'in, Polonya Birleşik İşçi Partisi'nin 5. Kongresindeki konuşmasından, 12 Kasım 1968.

5) Brejnev'in 7 Haziran 1969'da Moskova Toplantısında yaptığı konuşmadan.

6) Sovyet revizyonist partisinin 23. Kongresine Rapor'dan, 5 Nisan 1966.

7) Sovyet Dışişleri Bakanı Gromiko'nun, Sovyetler Birliği Yüksek Sovyeti'ne sunduğu Rapor'dan, 10 Temmuz 1969.

8) Varşova Paktı genelkurmay birinci başkan yardımcısı, Sovyet orgenerali Paşuk'un, «Kommunist Boruşenni Sil» dergisine yazdığı bir yazıdan.

9) 1969 yılında Sovyet donanma gününde yaptığı konuşmadan.

10) Sovyet revizyonist ideologu Yuriyef'in, «Mezenunaya Rigde» dergisindeki bir yazısından.

11) «Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı»nın son toplantısının yaklaştığı bir sırada Malta, Avrupa güvenliğinin sağlanması için iki süper devlet başta olmak üzere bütün yabancı savaş filolarının Akdeniz'den geri çekilmesi gerektiğini belirtti. Sovyet sosyal - emperyalistleri, Malta'nın bu tutumunu «şantaj», «gerginliği arttırmak», «savaş kışkırtıcılığı yapmak» olarak nitelediler. Daha sonra Sovyet basınında, «önemli bir tehlike: küçük devlet şovenizmi» konulu yazılar yayınlandı. Bunlarda «küçük devletlerin», «bencil hesaplar içine girerek», yumuşama ve barış için çaba sarfedenlerin «siyasi zamanını boş yere harcadığı», «yalnız haklarını düşündükleri ve yükümlülüklerini unuttukları» iddia ediliyordu!

GERİCİ İNDİRA GANDİ YÖNETİMİ İKİ DEVRİMCİYİ İDAM ETTİ

İki Hint Marksist-Leninisti, Aralık ayı başında, Hindistan'daki Andra Pradeş eyaletinin başkenti Haydarabat şehrinde asılarak idam edildiler. Marksist-Leninistler, Hindistan yoksul köylülerinin toprak ağalarına ve gericilere karşı mücadelesinde yer aldıkları için yıllardır hapiste bulunuyorlardı. Bu, Sovyet işbirlikçisi İndira Gandi rejiminin, halka ve devrimcilere karşı işlediği ilk cinayet değildir. 1970'lerin başında doruğuna ulaşan silahlı toprak devrimi mücadelesi yenilgiye uğradığında esir düşen yüzlerce devrimci, daha sonra zindanlarda kitle halinde katledildi. Kremlin'deki yeni çarlar ve onların kuklası Hint revizyonistleri, bütün bu cinayetlere alkış tuttular. Sözümona «ilerici» ve «demokrat» İndira Gandi yönetiminin, «Maocuları» bastırmakla iyi bir şey yaptığını iddia ettiler. İndira Gandi'nin son olarak sosyal-emperyalistlere iki Marksist-Leninisti daha kurban etmesi, Hint rejiminin bu yıl giriştiği bütün faşist saldırıları alkışlamış olan ülkemizdeki TKP, TİP ve TSİP revizyonistlerinin halk düşmanı yüzünü de bir kere daha gözler önüne sermektedir.

1970'lerde zindanlarda boğazlanan Hint köylüleri ve devrimcileri, koğuşların duvarına kendi kanlarıyla «Yaşasın Hindistan Komünist Partisi (Marksist - Leninist)» yazarak ölümü karşıladılar. Hindistan halkının mücadelesi durdurulamaz. Gitgide azgınlaşan faşist terörüyle kendi mezarını kazan İndira Gandi yönetimi, tıpkı Bengaldeş'teki kuklası Mucibürrahman gibi, kendi döktüğü kanların içinde boğulacaktır.

Endonezya'daki toplama kamplarında esir tutulan Doğu Timor bağımsızlık savaşçılarından biri. Doğu Timor'daki bağımsızlık mücadelesini, Portekiz sömürgecilerine karşı savaşarak 28 Kasım'da Doğu Timor Demokratik Cumhuriyeti'ni kuran FRETİLİN örgütü yönetiyor.

DOFAR S VAŞ LA SİYASİ E İTİM SIRASIND

Doğu Timor, Batı Sahrası ve Dofar halklarının mücadelesi yenilmez

Aralık ayı, bir kısım üçüncü dünya ülkelerindeki gerici yönetimlerin; diğer bazı üçüncü dünya ülkeleri ve halklarına karşı giriştikleri saldırı, istila ve işgal hareketlerine sahne olmaktadır.

7 Aralık tarihinde Endonezya birlikleri, eski bir Portekiz sömürgesi olan Doğu Timor'a saldırmışlar, başkent Dili'yi ve daha sonra diğer bazı şehirleri işgal etmişler, Doğu Timor halkına karşı katliamlara girişmişlerdir. Doğu Timor halkının bağımsızlık mücadelesine önderlik etmiş ve 28 Kasım'da Doğu Timor Demokratik Cumhuriyeti'ni kurmuş olan FRETİLİN örgütü ve halk, dağlara doğru çekilmişlerdir. Doğu Timor'un bağımsızlık mücadelesine daima düşmanlık gütmüş olan gerici Endonezya yöneticileri, şimdi cinayetlerini savunmak için süper devletlerden öğrendikleri gerekçeleri peşpeşe sıralamakta, «kendi topraklarına katmak niyetinde olmadıklarını», «barış ve huzurun sağlanmasından sonra geri çekileceklerini» iddia etmektedirler. Doğu Timor'da barış ve huzuru yokeden, Amerikan ve Sovyet emperyalistlerine sırt dayayan Endonezya gericilerinden başkası değildir.

Doğu Timor'un işgalinden iki gün sonra, Fas kralı 2. Hasan da, sahra halkının bağımsızlık özlem ve iradesini, Birleşmiş Milletler kararlarını ve Afrika ülkelerinin ortak talebini hiçe sayarak, Batı (İspanyol) Sahrasını işgal etmeye girişmiştir. Batı Sahrasındaki F. POLİSARİO (Batı Sahrası ve Rio del Oro Kurtuluş Cephesi) örgütünün İspanyol sömürgeci yönetimine karşı mücadelesi, Batı Sahrasını bağımsızlığın eşiğine getirmiştir. Bu durumda Sahra'daki zengin fosfat yataklarını ellerinden kaçırmak istemeyen Amerikan emperyalistleri, İspanya ve Fas yönetimleri aracılığıyla yeni tertiplere girişmişlerdir. İspanya ve Fas yönetimlerinin kendi yağmacı menfaatleri de onları süper devletlere alet olmaya itmiştir. Kral 2. Hasan, Batı Sahrasını ilk önce «yeşil yürüyüş» adını verdiği sahtekârlıkla ele geçirmeye kalkışmış, daha sonra dünya kamuoyunun tepkisi karşısında geri çekilip İspanya ile anlaşmayı tercih etmiştir. İspanya, Fas ve Moritanya, aralarında imzaladıkları bir anlaşmayla Batı Sahrası halkının kendi kaderini tayin hakkını hiçe saymışlar ve fosfat yataklarını aralarında paylaşmaya karar vermişlerdir. Şimdi İspanyol faşistleri, Fas gericilerinin işgaline yardımcı olmakta, F. POLİSARİO ise Fas işgaline karşı direnmektedir.

Arabistan yarımadasının güneyindeki Umman Sultanlığında, gerici yönetim, Dofar diye anılan üs bölgesindeki Umman ve Arap Körfezi Halk Kurtuluş Ceyhesi kuvvetlerine karşı çok ağır bir saldırıya girişmiş bulunmaktadır. Umman gericileri, ABD emperyalistlerinin silah ve para yardımı, İngiliz emperyalistleri ile İran gericilerinin dolaysız müdahalesi tarafından destekleniyorlar. İran uçakları Dofar halkını, Umman ve Arap Körfezi Kurtuluş Cephesi kuvvetlerini her gün bombalıyor. İran askerleri kurtarılmış bölgelere saldırıyor ve katliam uyguluyorlar. Sovyet sosyal - emperyalistleri ise bu durumdan yararlanarak bölgedeki etkinliklerini arttırmaya çalışmakta, Aden ve Sokotra Adasındaki büyük üslerinden müdahele için fırsat kollamaktadırlar.

Doğu Timor, Batı Sahrası, ve Dofar'daki olaylar, iki süper devletin dünyanın her köşesine yayılan hegemonya mücadelesinin sonuçlarıdır. Dünya halklarının bu en büyük düşmanları, kendilerine sırt dayayan gericilerden, dolaylı-dolaysız müdahale ve tertipler için yararlanıyorlar. Ülkeleri bölüyor, halkları birbirlerine düşürüyorlar. Revizyonistlerin «yumuşama» yaygaraları, bugün dünyanın gerçek durumunu, iki süper devletin yarattığı büyük gerginlik ve kargaşalığı örtbas edemiyor. Bu kargaşalık birçok yerde, İkinci Dünya Savaşı öncesindeki İspanya ve Habeşistan savaşlarını andıran ön-savaşlara dönüşmektedir.

Bugün en önemli mesele, bütün üçüncü dünya ülkeleri ve halklarının iki süper devlete karşı birliğini sağlamaktır. İki süper devlete sırtını dayayarak diğer ülkelere karşı istila ve saldırıda bulunan ve böylece üçüncü dünya ülke ve halklarının birliğini parçalayan gerici yönetimlere karşı halkların mücadelesini sonuna kadar destekliyoruz.

Laos Demokratik Halk Cumhuriyeti :

"Bloksuzluk, eski ve yeni emperyalistlere karşı

Laos'ta 3 Aralık tarihinde krallığın lağvedilmesinden ve Laos Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasından sonra, yeni devletin uluslararası alanda izleyeceği siyaset belirlenmektedir. 1-2 Aralık tarihinde yapılan yerel seçimler sonucu toplanan 264 üyeli Olağanüstü Kongre, Laos Devrimci Halk Partisi önderliğindeki Laos Yurtsever Cephesi'nin (Neo Lao Haksat) temel kararlarını onaylamıştır. L.D.H.C.'nin yeni Enformasyon Bakanı'nın açıkladığına göre, bu kararlar arasında, «Laos'un hiç bir bloka katılmaması» ve «eski ve yeni emperyalistlere karşı direnmesi» de yer almaktadır. Laos, yakında Bloksuz Ülkeler Grubu'na katılacaktır. Laos'un bu tutumu, Hindiçini'de nüfuz alanları elde etmek umuduyla 1970-1975 arasında Kamboçya'da gerici Lon Nol rejimini desteklemiş olan, Vietnam halkı zafere kavuşur kavuşmaz Cam Ranh'taki eski Amerikan üssünün kendisine verilmesini talep eden, dağılan Amerikancı SEATO'nun yerine şimdi kendi «Asya Kollektif Güvenlik Örgütü»nü geçirmeye kalkışan sovyet sosyal-emperyalistlerini hiç de memnun etmeyecektir.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin Laos Demokratik Halk Cumhuriyetine mesajı

Çin Komünist Partisi Başkanı Mao Zedung, Çin Milli Halk Meclisi Daimi Komitesi Başkanı Cu Deh, Çin Devlet Konseyi Başkanı (başbakan) Çu En-lay, 5 Aralık tarihinde, Laos Demokratik Halk Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı ve Laos Yüksek Halk Meclisi Başkanı **Sufanuvong** ile Laos Demokratik Halk Cumhuriyet'nin Başbakanı **Kayson Fomvihan'a** bir kutlama telgrafı çekmişlerdir. Telgrafta şöyle denilmektedir:

«Laos Demokratik Halk Cumhuriyetinin doğuşu, Laos halkının yiğitçe verdiği sürekli mücadelelerin semeresidir. Onlarca yıl mücadeleden sonra kurtulan Laos halkı, Laos Devrimci Halk Partisi'nin önderliğinde vatanın bağımsızlığı ve milletin kurtuluşu uğruna, hiç bir düşmandan ve zorluktan korkmadan silahlı mücadelede israr etmiş, çetin ve dolambaçlı yoları katettikten sonra sonunda emperyalist saldırganları ve ülke içindeki aşırı sağcı gerici kuvvetleri yenerek milli demokratik devrimin büyük zaferini kazanmıştır. Laos devrimi, bu andan itibaren yepyeni bir tarihi aşamaya girmiştir.

«Zaferiniz, yalnızca Hindiçini halklanın devrimci davasına olumlu bir katkı bulunmakla kalmamış, aynı zamanda d... yanın ezilen milletleri ve halklarının bağımsızlık ve kurtuluş uğrundaki haklı mücadelelerini güçlü bir şekilde yüreklendirmiştir.

«Çin ve Laos, birbiriyle yakın dost ve komşu olan iki ülkedir. İki ülkenin halkları sürekli anti-emperyalist devrimci mücadelede karar birliği ederek derin bir militan dostluk kurmuşlardır, Çin halkı, Laos halkının elde ettiği her zafere kendi zaferi gözüyle bakıyor ve içten bir sevinç duyuyor.

«Devrimci mücadele geleneklerine sahip olan Laos halkının, Laos Devrimci Halk Partisinin önderliğinde, bağımsızlığı koruyarak, insiyatifi kendi elinde bulundurmak ve kendi gücüne güvenmek ilkelerini savunarak, ilerleme yolundaki güçlükleri durmaksızın giderdiği takdirde,, Laos'u mutlaka bağımsız, müreffeh ve demokratik bir ülke olarak inşa edeceğine olan inancımız tamdır.»

Beylikköprü köylüleri anlatıyor:

"Güneş 48 saat batmasa işin bitti git demezler"

Geçen sayımızda Beylikköprülü tutuklu kadınlarla hapishanede yaptığımız konuşmaları yayınlamıştık. Bu sayımızda da Beylikköprü köylüleriyle köy kahvesinde yaptığımız konuşmaları yayınlıyoruz.

— Ağaların adamları tarlaları sürmeye gidiyorlar. Üç dört tanesi motorları kullanıyor. Üç dört tanesi de silahlı. Gördük de silahları. Hem de çifte filan değil. Mavzer, tabanca. Onlar serbestçe taşıyorlar. Devlet Bakanına çıkmışlar. Bakan taşıyabilirler, serbest demiş.

— Siz de taşıyabiliyor musunuz?

— Bizi atarlar derhal, dilekçeyle gideriz biz.

— Fakirin bir desteği yok. Ağanın adamının silah taşımaya gücü var.

— Daha önce böyle bir toprak davası olmuş muydu?

— Köylü 21 yıldır mahkemelerin sonuçlanmasını bekliyor.

— 1971 de bir davayı köylüler kazanmış. Bu da köylüden saklanmış. Zaten bunlar boyuna böyle yedirmeyinen, saklamaynan yirmi senedir toprağı ekip biçiyorlar.

— Peki bundan avukatın haberi yok mu?

— Avukat satılıyor aslında. Alıyor lar 5-6 bin. Bir sefer mahkemeye geliyor. Sonra falan yere gidiyor, feşman yere gidiyor.

— Şimdi avukatınız var mı?

— Var, Toprak-İş Sendikasından dört avukat var. Onlar ilgileniyorlar

— Davaya konu olan topraklar hangisiydi?

— Ağalar 1500 dönümlük köy merasını ekip biçiyorlardı 21 senedir.

— Hangi ağa ekip biçiyor bunu.

— Altı ağanın hepsi. Aslında köy merası ekip biçilmez. Biz fakirler ekmiş biçmiş olsak hemen tıkarlar.

— Ağalar yalancı şahit tutup sınırlarını genişletiyorlar. Mesela Sivrihisar yolu. Bu yolun yerini bile değiştirdiler.

— Sakarya'yı ters akıtıyorlar. Hiç ters akar mı Sakarya. Sakarya böyle akıyor. Onlar ters tarafa akıyormuş gibi gösteriyorlar. O zaman tapu bunlara geçiyor.

— Nasıl çeviriyorlar ki bu Sakarya'nın yönünü?

— Çeviriyorlar işte. Bir tepeye çıkıyorlar. Hakim bir şahide soruyor: Oğlum Sakarya ne tarafa akar diyor. Şahit bu tarafa akar diyor. Hakim bakmıyor bile. O zaman Sakarya'nın sağındaki topraklar ağanın tapusuna geçiyor.

— Tepeden bakıyorlar demek?

— Çoğu zaman kahveden, oturdukları yerden. Falan mevki nerde. Yaz şurda.

— Zaten Polatlı'ya bir hakim geldi mi mutlaka Kazım Bıyıkoğlu'nu görmek zorundadır. Polatlı'nın hükümeti Kazım Bıyıkoğlu.

— Kazım Bıyıkoğlu hangi partiden?

— Evvela Güven Partiliydi. Şimdi Adalete geçtiler. Asıl İçişleri Bakanlığının yanında Kemal Bıyıkoğlu'nun kayını var. **Gündüz Evirgen mi, Sevilgen mi?** Manisa milletvekili. Bütün bu dümenleri bunlar çeviriyorlar. Jandarma mandarmayı bunlar istiyorlar.

— Şimdi kaç tane jandarma var köyde?

— Bir ara köyü ablukaya almışlardı. Fakirler tamamen evden çıkamaz oldu. Ortadoğu üniversitesinden gelmişti komando. Hem de motorlu araçlarla.

— Muzaffer Bıyıkoğlu dedi ki, şimdi yörükleri getirttim, köylüyle yörükler birbirini kırsın dursun. Biz de İstanbul'da Ankara'da otururuz. Şimdi burası Kıbrıs'tan da kötü oldu. Ben köy bekçisiyim. Ağanın evine katiyen gidemiyorum. Bekçi vazife yapamıyor ki. Adam hemen şikayete koşuyor.

— Bunların günleri kaçakçılıklan geçiyor. Şimdi onbin ton, yirmi bin ton buğday, arpa kaldırıyorlar. Kapısında kaç tane işçi varsa, birinin üstüne on ton, ötekinin üstüne yirmi ton, berikinin üstüne kırk ton yazdırıyorlar. Böylece vergi vermekten kurtuluyorlar.

— Beşikteki bebenin üstüne pancar taahüdü yaptırıyorlar. Beşikteki bebeye pancar taahhüdü yaptırılır mı?

— Sonra çalıştırdıkları işçiler bütün sigortasız. Nitekim kapılarında çalışan işçilerden üç dört tanesi Sakarya'ya düştü öldü. Ne sorgu var ne sual. Ne tazminat var ne birşey. Onların yanında insan diye bir şeyin kıymeti yok.

Beylikköprü köylülerinin çoğu az topraklı ya da hiç toprakları yok. Toprağı olmayanlar ağaların yanında işçi olarak çalışıyor. Ağaların topraklarında çalışan işçiler şöyle anlatıyorlar:

«İnsanlığa yakışır bir şey değil. Allah muhafaza güneş 48 saat batmasa, 'senin de saatin doldu, işin bitti git diye müsaade etmezler. Sabah güneş doğmadan gelirsin kapısına, güneş battıktan sonra iki saat daha çalışırsın. Bütün senenin karşılığı olarak verdikleri para emeğimize mukabil değildir, ama mecbursun. Benim de iki tane büyük baş hayvanla, 20 ufak baş hayvanım var. Bunlara biraz saman lazım. Ağadan saman istiyorsun, 'iki yüz lira verirsen, bir almış veririm' diyor. 500 dönüm pancar ekiyor. Ağa bir kamyon küspe ver diyorsun, tonuna 100 lira istiyor. Zaten orda çalışıyorsun 10 ay, 8 ay, alıyorsun 800 lira, sana iki almış sap verirse eder 400 lira, bir kamyon da küspe verirse o da eder 1000 lira. Yani senin aldığını tekrar geri alıyor. Ağaya diyoruzki, biz şu kadar saat çalışırız, şu kadar ücret isteriz. Sen benim işime gelmezsin diyor, gidiyor şarktan garptan işçi getirtiyor. Başka yerde de iş yok. Toprak yok. Hiç bir yerden gelir yok. Onun verdiğine göre çalışıyorsun. Mecbur kalıyorsun. Bir avuç bile toprağın yok. Aklımıza Söke'de köylülerin yaptığı gibi direnmek geldi, ama önceleri yapamadık. Biz 8 saat çalışmak istiyoruz. Onlar bizi 12 bile değil, 18 saat çalıştırıyorlar. Bazan 24 saat çalıştığımız da oluyor. Ücret yine aynı. Sendikamız da yok. Sendika ve sigorta istiyoruz. Bir arkadaşımız hasta olunca aylığından kesiliyor. İlaç doktor parasını da biz ödüyoruz. Hem üstelik çık dediği zaman da ceketi alıp çıkmak zorunda kalıyoruz.»

Bir başka köylü kredi verilse bile, bu krediyle ağaların gübre, buğday aldıklarını söylüyor ve şöyle devam ediyor.

«Bankalar ağaların elinde. Fakire banka kredi vermiyor. Ev yok, tarla yok, toprak yok.»

Beylikköprü köylüleri, «toprağı sürdük, biz bunu ekmek için sürdük. Ölmek var dönmek yok. Sonuna kadar mücadele edeceğiz» diyorlar ve şöyle devam ediyorlar:

— Toprak devriminin olmasını gerçekten istiyoruz. Artık canımıza tak dedi. Senelerdir bekliyoruz. Sabırtaşı olsa çatlardı. Devlet meseleyi çözer diye bekledik, ama. bakıyoruz hep oyalıyor. Biz böyle hükümet istemiyoruz. Devlet hep azınlığı temsil etmektedir. Bizi bazen korkutmaya çalıştılar, bazen zor kullandılar, bazen de kanunları kendi lehlerine değiştirdiler.

— Bu hükümet kimin malını kime veriyor. Topraklar bizimdir. Ağaların hiç bir hakkı yoktur. Toprakları tazminatsız olarak el koyacağız. Buna kimse engel olamaz.

— Biz ağaların yanında olan, yurdumuzu Amerika'ya Rusya'ya satan hükümeti iştemiyoruz. Hür ülkeler, bağımsız ülkeler arasına katılmak istiyoruz. Bugün Ruslarda Amerikalılar gibi zorbalıkla halkları ezmektedirler. Biz herkes hür olsun istiyoruz. Rusya Türkiye'yi de almak ister. Bizim düşmanımızdır. Biz asırlardır hürriyet için savaşan bir halkın evlatlarıyız. Ölürüz de esir olmayız. Bağımsızlık yürüyüşü yapan gençler haklıdır.

«Burada bir dernek kurduk. Beylikköprü Kültür Derneği. Köylülerin birliğini sağlamak için kuruldu. Kurucuların dördü kadın, altısı erkek. Dernek için bina yaptırmak istiyoruz. Ama para yok. 3-4 genç kimsenin ekmediği bir yeri ekip derneğe gelir sağlayacaklardı. Ama ağalar gece orda sap yakıp, gençler ateşe verdi diyerek üzerine saldırdılar. Jandarma geldi. Gençleri zorla çıkardı. Bugün gerçekten mücadele eden, cesaretle kurulmuş dernekler yok değil. Bugün Halkın Sesi gayet cesaretle ki bugün Türkiye'de çok ender dergilerin yazabileceği yazıları yazmaktadır. Köylüler, gençler olarak bununla gurur duyuyoruz. Bunun ilerde de devam etmesini canı gönülden dileriz, destekleriz.»

BASMA BOYAMA İŞÇİLERİNİN BİR AYDAN FAZLA SÜREN DİRENİŞİ VE SONUÇLARI

Basma Boyama İşçileri haklarını alabilmek için yiğitçe direndiler. Kadın erkek, gece gündüz demeyip fabrikanın önünden ayrılmadılar. Ancak onların fedakarlığı tek başına onları başarıya götürmeye yetmedi. TEKSTİLİN yöneticileri işçileri başarıya götürecek yol üzerinde önemli bir engel oldular. Patrona karşı kararlı bir şekilde mücadeleye atılan işçiler, sendikanın ısrarlarına kulak verince üretimi tam durduramadılar ve fabrikaya yeni işçi alınmasını engelleyemediler.

Tekstilin yöneticisi o kadar pasifistti ki, tutuklarlar diye direnen işçilerin yanına uğramaya bile korkuyordu. Direnişin yenilgisinin sebeplerini de kendinde arayacağına, mücadeleden yana işçilerde aramaya kalkıştı. Tam patron gibi O da «onlar sizi kışkırttı, onun için yenildiniz» demeye bile utanmadı.

Basma Boyama'daki yenilgi bize şunları öğretti: Direnen işçiler, sendika ağalarına değil, kendi gücüne ve Denizli halkına güvenmelidir.

— Polis jandarma ve mahkeme patrondan yanadır, hiç bir zaman bunlara güvenilemez.

— Sendikamız DİSK'e sahip çıkmalı, onu mutlaka sendika ağalarının elinden kurtarmalıyız. Revizyonist sendika ağalarının değil, işçilerin çoğunluğunun sesine kulak vererek daha aktif davranmalıyız.

Denizli'den Bir İşçi

LASTİK İŞÇİLERİ! SENDİKAMIZA SAHİP ÇIKALIM

Levent'te bir naylon tabak fabrikasında işçiyiz. Patronun ağır baskıları altında çalışıyoruz. Bir süre önce, bu baskılara son vermek umuduyla Lastik-İş sendikasına, zorluklara göğüs gererek, üye olduk. Lastik-İş'i devrimci sendika sanıyorduk. Haklarımızı almada bize yol göstereceğini zannediyorduk. Gel gör ki, durum sandığımız gibi değilmiş, Lastik-İş'in yöneticilerinin sarı sendikacılardan farkı yokmuş.

Sendikanın fabrikada yaptığı toplu sözleşmeden hiçbirimizin haberi olmadı. Kapalı kapılar ardında patronla anlaştılar. Sözleşmeye aleyhimize birçok maddeler koydular. Mesela: Toplu sözleşme döneminde, yani iki yıl içinde işe 3 gün 10 dakika geç gelen işçi işten atılıyor. Fabrikada sigara içmek, konuşmak yasak. Sözleşme, iş kanununda yer alan haklara hiç bir yenilik getirmiyor. Bugün birçok fabrikada ücretli izin 20-30 gün arasındadır. Sarı sendikalar bile bu hakkı patronlardan almışlardır.

Sendika, temsilcileri bize danışmadan seçti. Sendika geldikten sonra, patron baskıları daha da arttırdı. Dört ayda 50'ye yakın işçi işten atıldı. Atılan arkadaşlarımız sendikaya başvurdular. Sendika ağaları «Hesabını al, çık» dediler. Patron, yemek paralarını maaşla birlikte bordroya sokup, vergi kesiyor. Halbuki, yemek paralarından kesinti yapılamaz. Aylıklarımız 25 gün üzerinden veriliyor. Pazar günü ücreti kesiliyor. Bunları sendikaya bildirdik. Sendikacılar «patronun haklı olduğunu» söylediler.

Patron, bizi üretimi devamlı yükseltmeye zorluyor. İki ay önce, günde 240 parça mal çıkaran bir işçi, bugün 400 parça mal çıkartmak zorunda. Patron geçen bayramda mesai yaptırdı. Öğleden sonra patrondan izin alıp, işi bıraktık. Yarım gün mesai parası almamız gerekiyordu. Ama aylıkları aldığımız zaman baktık ki, mesai parasının iki misli para cezası kesilmiş.

Bütün bunları tek tek, zamanında sendikaya bildirdik. Hepsinde patronun haklı olduğunu, birşey yapamayacaklarını söylediler. Petron baskısına karşı direniş yapmaya karar verdik, sendikaya bildirdik. Sendika ağaları, «Direniş yapmanız bizim zararımıza olur, sendika aidatlarını alamayız» diyerek direnişimizi engellediler.

Sendika hiç bir hakkımıza sahip çıkmıyor, bir de bizden her ay 43 TL. aidat alıyor.

Halbuki birçok fabrikada sendika aidatı 15-25 lira arasında.

Çevrede Lastik-İş'in teşkilatlı olduğu başka fabrikalar var. Oralardan işçi arkadaşlarla konuşuyoruz. Onların durumu da aynı. Lastik-İş yöneticileri, onları da patrona köle ediyor.

Sendika her ay işyerinde dergisini dağıtıyor. Her sayı üzerimizdeki baskılarla ilgili, bize yol gösteren yazılar bekliyoruz. Ama bulamıyoruz. Bunun yanında, Eylül ayından beri dergide Sovyetler Birliği'ni öven yazılar çıkmaya başladı. Bunların bir kısmı, DİSK'in sendika ağalarından İbrahim Güzelce imzasıyla yayınlanıyor. Onlar bir yandan en tabii haklarımıza karşı çıkıyorlar, patronlara hizmet ediyorlar. Bir yandan da bizleri Sovyetlerin kölesi haline getirmek istiyorlar. Biz Sovyetler Birliği'ni çok iyi tanıyoruz. Onun Amerika'dan farkı yoktur. Hatta bugün için daha da tehlikelidir. Biz işçiler ne Amerikan ne de Rus uşağı olmayacağız. Her iki emperyalist devlete karşı mücadeleye kararlıyız. Bizim paralarımızla çıkartılan sendika dergilerini, Rus uşaklığını yaymak için kullanan sendika ağalarından nefret ediyoruz, onları lanetliyoruz.

Dergide devrimcilere küfürler ediliyor. Onların polis ajanı, kışkırtıcılar olduğu yazılıyor. Biz devrimcileri tanıyoruz. Onlar ülkemizin bağımsızlığı, bizlerin kurtuluşu için mücadele ediyorlar. Bize yol gösteriyorlar. Biz Rus uşaklarının değil, devrimcilerin yanındayız.

Sendikanın bu durumu karşısında, fabrikadaki arkadaşların çoğunluğu, kamuoyuna açıklama yapıp, sendikadan istifa etmeyi düşünüyorlar. Arkadaşlar, bu düşünceniz hatalıdır. Sendika bizimdir. Bizim paralarımızla kurulmuştur. Zorluklar karşısında sendikamızı bir avuç sendika ağasına terk etmemeliyiz. Onlar, bizim yönetime gelmemizi engellemek için, bir yığın gerici tüzük maddeleri kabul etmişlerdir. Ama işçiler birlik olunca ne gerici tüzük maddeleri kalır, ne de emperyalistlerin ve patronların uşakları. Onun için bütün Lastik-İş üyesi işçiler birleşelim. Sendikamızdan sosyal-emperyalist işbirlikçilerini temizliyelim.

Levent'ten Bir Grup Tabak İşçisi

KARAKOÇAN'DA HALK FAŞİSTLERLE 1,5 SAAT ÇATIŞTI

Geçen ders yılında Karakoçan Lisesinde olayların çıkmasına sebep olduğu için sürgün edilen faşist öğr. Mehmet Emin Can'ın yeniden aynı okula müdür olarak atanması olaylara sebep olmuştur. M. E. Can'ı okullarına istemediklerini söyleyen öğrenciler; toplu halde derslerden çıkarak ilçe merkezine doğru yürüyüşe geçmişlerdir. Aralarına kalabalık bir halk kitlesinin de katıldığı yürüyüşçüler polis ve faşistler tarafından kışkırtılmış bir grubun saldırısına uğramışlardır. Saldırıya birlik içinde ve cesaretle karşılık veren devrimciler, askerlerin müdahalesine, helikopterlerin panik yaratmaya çalışmalarına rağmen bir buçuk saat süren bir çatışma sonunda saldırganları püskürtmüşlerdir. Polisin ve faşistlerin halka ateş açtıkları çatışmada biri polis olmak üzere yedi tane gerici yaralanmıştır. Bu arada Hüseyin Tekin adında bir devrimci de ağır şekilde yaralanmıştır.

Ağır yaralı olarak yaka paça sağlık ocağına kaldırılan Hüseyin Tekin tedavi edileceği yerde ateşe tutularak bir an önce öldürülmek istenmiştir. Sağlık ocağında çalışan ebelerin müdahaleleri sonucu ölümden kurtulan Hüseyin Tekin, daha sonra Elazığ Devlet Hastanesine kaldırılmış ve hastanede zincire vurulmuştur. Komada olduğu halde ailesinden bile kimsenin kendisini ziyaret etmesine müsade edilmemektedir. Olaylardan sonra polis her yerde yaptığı gibi gelişi güzel sokaklardan adam toplamıştır. Karakoçan kaymakamı olaylara sebep olacağı bilindiği halde, Karakoçan halkından intikam almak için faşist müdürün yeniden tayinini Karakoçan Lisesine yapan MC iktidarının tutumunu protesto ederek istifa etmiştir. Öte yandan Karakoçan Demokratik Kültür Derneği bir bildiri yayınlayarak faşist-polis elbirliğiyle halka ve devrimcilere yapılan baskıları kınamış, dernek olarak her zaman halkın yanında, ve en önünde baskılara göğüs gereceğini, faşistlerle mücadele edeceğini belirtmiştir.

CEYTAŞ İŞÇİLERİNİN DERDİNİ YAZMAYA ON PARŞÖMEN YETMEZ

Ben Ceytaş'ta çalışan bir işçiyim. Ceytaş Fabrikası hapishaneden farksız. Tam bir mağara gibi kapkaranlık. Gündüzleri bile elektrik kesildiği zaman dışarı çıkmak için yol bulamıyoruz. Çalışma durumu ise çok daha kötü. Usta iki günde bir «randımanınız düşük» diye toplantı yapıyor. Ustaya danışmadan tuvalete gitmek yasak. Fakir kimseler olmasaydık burada bir gün bile çalışmazdık.

Fabrikada 800 işçi çalışıyor, bunun 600 kadarı kız, geri kalanı erkek işçilerdir. Aynı işi yapan kız işçilerden 850 lira alanı da var, 1350 lira alanı da. Hakkımızı arayacak bir sendika yok. İş yerinde sendikadan bahsetmek yasak.

Fabrika işçilerinin kendilerinden olmaları için iki sendika (faşist MİSK ve sarı TEKSİF) 15-20 günde bir toplantı yapıyorlar. İkisi de işçi düşmanı. Biri kazandığı zaman kendisine oy vermeyenleri korumaz, aksine attırmaya çalışır. Zaten oy verenlerin hakkını da korumuyor ya... Faşist ve sarı sendikalar işçilerin arasında cirit atıyor, devrimci bir sendika yok. Devrimciler neden burada da bir sendika kurmuyorlar? Bizim hakkımızı kim koruyacak? Bu gerici sendikaların patronla elele verip işçileri ezmeleri devrimcilerin gururuna dokunmuyor mu? Önderi olmayan, hak aramanın ne demek olduğunu bilmeyen işçiler ancak ezilmesini bilir. Aldıkları bir kaç kuruşa «bin bereket versin» deyip gidiyorlar. Fabrikada sendika kurmak meselesini konuşmak yasak. Dışarda da arkadaşlarla konuşmak mümkün olmuyor. İş saatım geldi. Bir parşömen değil, on parşömen yazsam derdimizi anlatmaya yetmeyecek. Devrimcilerden yardım bekliyoruz.

Patronlar, sarı sendikalar kahrolsun, ilerlesin işçiler, haklarını arasın.

Ceyhan'dan Zeynep Karlıova

Devrimci siyasete en fazla ihtiyaç duyan işçiler ve köylülerdir

Halkın Sesi'ni kitlelere ulaştırmakta isteksiz davranan arkadaşlarımız var. Bazı arkadaşlarımız derginin «kitleler tarafından anlaşılmadığını», derginin «kitle yayın organı değil, kadro yayın organı» olduğunu ileri sürüyorlar.

Halkın Sesi neden çıkıyor? Halkın Sesi kitlelere değil, sadece devrimci kadrolara seslenen bir yayın organı mıdır? Hayır! Halkın Sesi, işçilere, köylülere, bütün halka devrimci siyaseti götüren bir kitle yayın organıdır. Halkın Sesi, milli demokratik devrim mücadelemizde bütün halkımıza ışık tutmayı amaçlamaktadır.

O zaman şu soru sorulabilir: Halkın Sesi bir kitle yayın organı da neden 7 bin satabiliyor. Neden geniş kitleler onu hemen alıp okumuyorlar. Neden dergi herkes tarafından hemen anlaşılmıyor?

Halkın Sesi'nin kendini geniş kitlelere benimsetmek konusunda şüphesiz ki, bir çok hataları vardır. Ama, dergimizin henüz «geniş kitlelerin dergisi» haline gelmemesi devrimci fikirlerin yeteri kadar yaygınlık sağlayamamış olmasındandır. Halkın Sesi'nin neden bütün kitleler tarafından alınıp okunmadığını ve anlaşılmadığını soran arkadaşlara şu soruyla karşılık vermek gerekiyor: Neden Saklambaç gazetesi bugün en çok tutulan gazetelerdendir. Hadi daha yakın bir örnek: neden reformcu bir gazete Halkın Sesi'nden çok daha fazla satılabilmektedir? Neden en çok oyu AP ve CHP almaktadır? Çünkü kitleler henüz proleter devrimci siyaseti benimseyecek bir bilinç düzeyine gelmemişlerdir. Kitleler henüz burjuva gerici ve reformcu fikirlerin etkisi altında bulunmaktadırlar. Zaten bütün mesele de buradadır. Bütün devrimci faaliyetimiz bu durumu değiştirmeye yönelmektedir. Bu çok uzun ve zorluklarla dolu bir mücadeledir. Bu mücadelemize ilerledikçe Halkın Sesi'ni de kitleler içinde daha fazla yayabileceğiz.

Kendi çevremize bakalım. Bundan bir yıl önce Aydınlık ve Halkın Sesi okumayan veya okuduğu zaman anlamakta güçlük çeken bir çok işçi ve köylü arkadaşın bugün nasıl geliştiklerini ve derginin daha yoğun olması için talepte bulunduklarını görüyoruz. Bir çok arkadaş, önce derginin Halk Postası ve Fabrikadan Köyden sütunlarını izleyebiliyorlar. Diğer kısımlarını pek anlayamıyorlar. Ama daha sonra diğer kısımları da anlamaya ve sürekli okumaya başlıyorlar. Dergi bir çok işçi ve köylüyü adım adım geliştirerek proleter devrimci fikirlerin yayılmasını sağlıyor.

Bir çok arkadaş ideolojinin ve siyasetin sadece aydınlar ve devrimci kadrolar için gerekli olduğunu düşünüyorlar. Kitlelerin sadece «iş ve ekmek» ile ilgilendiklerini sanıyorlar. Bu yüzden kitlelere hitap edecek bir derginin sadece grevlerden ve günlük hayattan, pahalılıktan söz etmesi gerektiğini düşünüyorlar. Bu düşünceler, kitleleri hor gören burjuva ideolojisinin saflarımızdaki yansımasıdır. Hayır! Ezilen ve sömürülen, burjuvazi tarafından zorbalıkla siyasetin dışına itilmiş işçi ve köylülerin herkesten ve herşeyden daha çok devrimci siyasete ve proleter ideolojisine ihtiyaçları var. Bunun için Halkın Sesi'nin «basitleştirilmesini» isteyen görüşlerle mücadele edilmelidir. Revizyonistlerin «kitlelere ekmek, aydınlara siyaset» teorisi reddedilmelidir.

Bazı arkadaşlar bin kişilik bir fabrikanın önünde 10 tane Halkın Sesi sattıkları zaman moralleri bozuluyor ve hemen dergimizin kitlelere hitap etmediği sonucuna varıyorlar. Bu, aslında kolaycı devrim anlayışıdır. Arkadaşlarımız, hiç bir çalışma yapmadan hemencecik halka devrimci fikirleri kavratabileceklerini düşünüyorlar. Gerçek hayatta da bunu göremeyince hayal kırıklığına uğruyorlar.

Geçenlerde Dergimizde Isparta Belediye işçilerinin mücadelesiyle ilgili bir yazı çıktı. O yazıda işçiler «biz sabırlı insanlarızdır» diyorlardı. Evet biz sabırlı insanlarız. Bugün bir, yarın iki, öbürsü gün üç, daha öbürsü gün belki yine iki... Ama siyasetimizin doğruluğuna ve kitlelere sonuna kadar güveniyoruz. Bunun için sonsuz bir enerjiyle bütün fabrikalara, bütün köylere, bütün atölyelere, bütün mahallelere gitmeye devam edeceğiz.

HALKIN SESİ'nin Haziran-Eylül 1975 arasındaki satış rakamları

Dergimizin İstanbul dışında Hür Dağıtım tarafından dağıtılmaya başlandığı 10 Haziran 1975 tarihinden 23 Eylül tarihli 24. sayımıza kadar olan satış rakamlarını yayınlıyoruz. Bütün iadelerin toplanması uzun zaman aldığından, 24. sayıdan sonrası için rakamlar henüz elimize gelmemiştir. Dergimizin satışı, üç bölüme ayrılmaktadır. Birincisi, İstanbul satışıdır. İstanbul satışı, Fuat Büte'de satılan miktar ile çeşitli derneklerde satılan miktardan oluşmaktadır. İkincisi, abonelerin, PTT kanalıyla yapılan ödemeli satışın, yurtdışı satışının ve her hafta gelen yeni abona miktarının toplamıdır. Üçüncüsü, İstanbul dışındaki bütün Türkiye satışını kapsayan Hür Dağıtım satışıdır. Birinci bölümde, 9-24. sayılar arasında İstanbul satışı, Fuat Büte'de ortalama 660 ve derneklerde ortalama 540 olmak üzere toplam ortalama 1200 kadardır. İkinci bölümün ortalaması, 710 civarındadır. Üçüncü bölüm tam rakamları ise şöyledir:

Sayı:	Hür Dağıtım satışı	sayı:	Hür Dağıtım satışı
9:	3880	17:	4806
10:	4045	18:	4322
11:	4547	19:	4670
12:	4394	20:	4582
13:	3866	21:	4781
14:	3637	22:	4398
15:	5423	23:	4880
16:	4825	24:	4720

Bu duruma göre, Haziran-Eylül ayları arasında dergimizin ortalama satışının 6700 civarında olduğu ortaya çıkmaktadır.

Dergimiz şu sırada her hafta 15 500 kadar basılmaktadır. Her sayı için o hafta yapılan masraf, 10 500 liradır. Ayrıca her ay yapılan kira, personel gideri, vb. gibi harcamalardan her sayı başına 600 lira düşmektedir. Bu durumda her sayının gideri 11 100 lira kadardır.

Dergimizin haftalık ortalama 6700 satışının geliri, 10 500 lira kadardır. Ayrıca okuyucularımızdan haftada ortalama 500 lira kadar bağış alıyoruz. Dolayısıyla dergimiz, şu sırada kendi masrafını ucu ucuna karşılamaktadır.

ARALIK 1975
58

İÇİNDEKİLER